

ΕΤΟΣ Α'

ΠΑΙΔΙΚΟΣ

ΤΟΜΟΣ Β'

ΚΟΣΜΟΣ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΔΙΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ

ΧΑΡΙΝ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ ΚΑΙ ΤΩΝ ΕΦΗΒΩΝ

ΥΠΟ

Τ. Α. ΔΕΠΑΣΤΑ

ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΑ

ΑΔΕΛΦΩΝ ΔΕΠΑΣΤΑ

Ἐν Σταυροδρομίῳ, Μεγάλη Ὀδός, ἀρ. 402,
πλησίον τῆς Σάντα Μαρίας.

ΔΕΠΑΣΤΑ-ΣΦΥΡΑ-ΓΕΡΑΡΔΟΥ

Ἐν Γαλιτῇ. Ὀδὸς Μαχμουδιέ, Ἀριθ. 5.
Ἐποκατάστημα: Ἐν Θεσσαλονίκῃ.

ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ

1899

ΠΑΙΔΙΚΟΣ ΚΟΣΜΟΣ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΔΙΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ

ΧΑΡΙΝ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ ΚΑΙ ΤΩΝ ΕΦΗΒΩΝ

Συνδρομή ετησία.

'Εν Κωνσταντινούπολει γρ. άργ. 30
'Εν ταῖς ἐπαρχίαις » » 35
'Εν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. χρ. 8

Ἐξάμηνος τὰ ἡμίδη.

ΑΙ ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΠΡΟΠΛΗΡΟΝΟΝΤΑΙ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛ. ΠΑΡ. 60.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

'Εν Γαλατῶν, ὁδῷ Χαριστῆ,
Ἄρ. 12.

Διευθυντής καὶ ἐκδότης

Τ. Α. ΔΕΠΑΣΤΑΣ

Τύποις Κ. ΖΙΒΙΔΟΥ καὶ Ν. ΘΕΟΔΑΤΗ, Γαλατῶν, ὁδὸς Χαριστῆ, ἀριθ. 12.

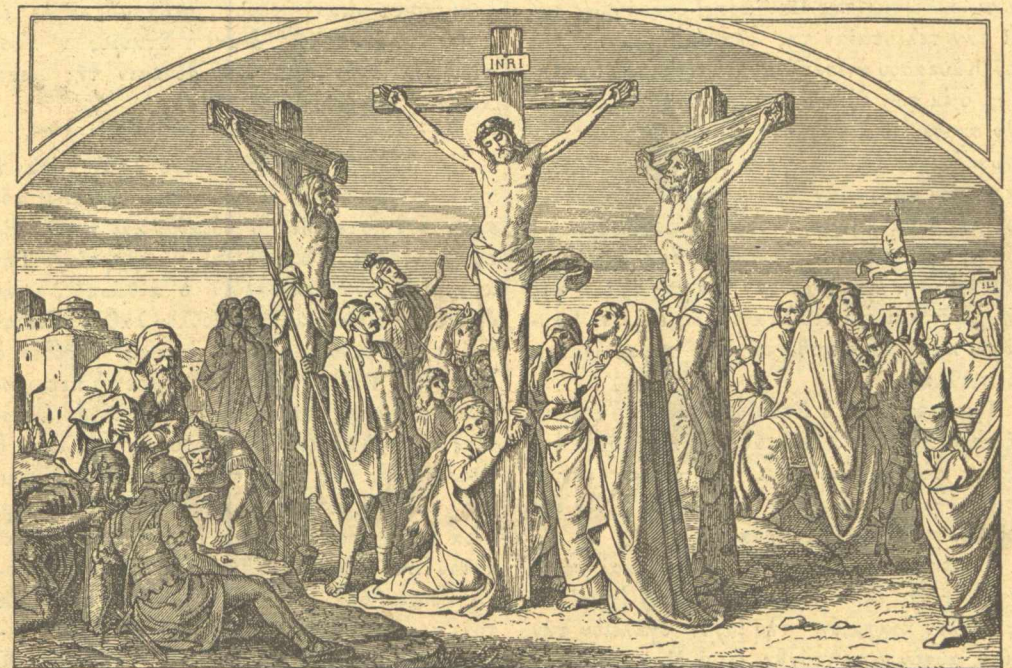
ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΟΝ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ

Ο ΣΤΑΥΡΟΣ

Σταυρός δὲν εἶνε μόνον τὸ σεμνό-
τερον σύμβολον τοῦ Χριστιανοῦ,
ἀλλὰ καὶ τὸ ὑψηλότερον τοῦ χρι-
στιανισμοῦ δόγμα. Ἐπ' αὐτοῦ

τί ἄλλο περιλαμβάνει ὁλόκληρος ἡ χριστιανικὴ
θρησκεία ἢ τὴν ὑψίστην ἀλήθειαν, ὅτι ὁ διὰ
τῆς ἀμαρτίας ἀστοχῆσας τοῦ προορισμοῦ τοῦ
ἄνθρωπος ἀνευρίσκει καὶ πάλιν αὐτὸν διὰ μόνης

στηρίζεται ὑπερύψηλον τὸ μεγαλοπρεπὲς τῆς
'Εκκλησίας οἰκοδόμημα καὶ ἐν αὐτῷ συγκεν-
τροῦνται πᾶσαι αἱ εὐαγγελικαὶ ἀλήθειαι. Διότι

τῆς συγκαταβάσεως τοῦ Θεοῦ; ποῦ δέσυνοψίζε-
ται ἡ ἀλήθεια αὐτὴ ἢ ἐν τῷ δόγματι τῆς Ἀπολυ-
τρώσεως, οὕτινος εἰκὼν καὶ τύπος ὁ Σταυρός;

Ὁ Σταυρός εἶνε ἡ προσδοκία τοῦ παρελθόντος καὶ ἡ ἰσχύς τοῦ μέλλοντος. Καὶ ἡ πρό Χριστοῦ καὶ ἡ μετὰ Χριστὸν ἱστορία ἐνώπιον τοῦ Σταυροῦ γυμνετοῦσι καὶ πρὸς τὸν Σταυρὸν ἐναγωνίως ἀτενίζουσιν.

Ὁ Σταυρός, εἶπα, εἶνε ἡ προσδοκία τοῦ παρελθόντος. Διότι τί δηλοῖ τὸ δένδρον τῆς ζωῆς, τὸ πεφυτευμένον ἐν μέσῳ τοῦ Παραδείσου ἢ τὸν Σταυρὸν; Καὶ τί ὑποτυποῖ τὸ ξύλον τὸ γλυκαίνον τὰ πικρὰ τῆς Μερρᾶν ὕδατα ἢ τὸ ἴμιον ξύλον; Καὶ τί σημαίνει ὁ χαλκοῦς ἐν τῇ ἐρήμῳ ὄρις ὁ ἐλευθερῶν τοὺς πληγέντας ἐκ τῶν θανατηφόρων ὄφεων, εἰ μὴ τὸν ἐπὶ τοῦ Σταυροῦ ἀνκρηθέντα; Καὶ τί ἐπιποθεῖ, ἀποκαρδοκοῦσα, ὅλη ἡ πρό Χριστοῦ κτίσις, εἰ μὴ τὸν Σταυρὸν, τὸ σύμβολον τῆς ἀπὸ τῆς ἀμαρτίας σωτηρίας τῆς; Οὐ μόνον δὲ οἱ Προφῆται τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης, δι' ὧν Πνεῦμα Θεοῦ ἐλάλει, βλέπουσιν εἰς τὰ σκοτεινὰ βᾶθη τοῦ ἐπερχομένου χρόνου τὸν Σταυρὸν, ὡς ποτε εἶδεν αὐτὸν λαμπυρίζοντα ἐπὶ τοῦ στερεώματος ὁ Μ. Κωνσταντίνος, ἀλλὰ καὶ αὐτὴ ἡ ἐθνικὴ καὶ εἰδωλόατρίς ἀρχαίτης Σταυρὸν ἀναπλάττει διὰ τῶν ὀνείρων τῆς, ἐντὸς τοῦ ὁποῦ, ὡς ἐν τῷ κιβωτίῳ τῆς Πανδώρας, ζηλοτύπως τηρεῖ τὴν τελευταίαν τῆς ἐλπίδα. Διότι ὁ ἐπὶ τοῦ Καυκάσου ἀνεσκοποισμένος Τιτὰν Προμηθεὺς, ὁ ἐκ τῶν οὐρανῶν μεταγγίσας τὸ φῶς εἰς τὴν σκοτεινὴν ἀνθρωπότητα καὶ ἤδη καταβιβρωσκόμενος τὰ σπλάγγνα ὑπὸ γυπῶν, δηλοῖ, κατὰ τὴν μαρτυρίαν τῶν μεγαλειτέρων πατέρων καὶ διδασκάλων, τὸν αὐτόθεον Ἰησοῦν, τὸν ἐκ τῶν οὐρανίων θρόνων μεταλαμπαδεύσαντα εἰς τὴν λιποψυχοῦσαν γῆν μας τὸ φῶς καὶ τὴν ζωὴν καὶ ἐπὶ τοῦ Σταυροῦ ὡς ἐπὶ τοῦ Καυκάσου κατακεραματισθέντα καὶ παραδώσαντα τὸ πνεῦμα.

Τοιοῦτοτρόπως ὁ Σταυρός ὑπῆρξε τὸ ὄνειρον τῆς πρό Χριστοῦ ἀνθρωπότητας καὶ αὐτὸν ἐπὶ τὸσους αἰῶνας ἐκνοοῦσι καὶ ὠδινεν ὅλη ἡ κτίσις, μέχρις οὗ μίαν ἡμέραν τὸν εἶδεν ἐπὶ τοῦ Γολγοθᾶ ἀναβλαστήσαντα.

Ἐκτοτε ὁ ἄνθρωπος εἰς αὐτὸν καὶ μόνον ἐστήριξε τὰς ἐλπίδας του καὶ αὐτὸν ἐχειρίσθη ὡς ὄπλον κραταιόν, τὴν ἰσχύν ἐγκλείον τὴν θείαν αὐτὸν περιεπτύχθη, ὡς ἡ Μαρία ἡ ἀδελφὴ τοῦ Λαζάρου περιεπτύχθη τοὺς πόδας τοῦ Ἰησοῦ αὐτὸν ἐζώσθη, ὡς οἱ ἰσχυροὶ τῆς γῆς ζώνονται τὸ ξίφος. Μετ' αὐτοῦ ἀντεμετώπισε τὸν διπλοῦν ἐχθρὸν τῆς, τὸ φυσικὸν καὶ τὸ

ἠθικὸν κακόν, τὴν δυστυχίαν καὶ τὸ ἀμάρτημα. Αὐτοῦ τὸ σύμβολον ἐσημείωσε πανταχοῦ ὁ Χριστιανικὸς κόσμος εἰς τὰς θύρας τῶν οἰκιῶν μας καὶ εἰς τοὺς θόλους τῶν ναῶν, εἰς τοὺς θρόνους τῶν Καισάρων καὶ εἰς τὰς καλύβας τῶν πτωχῶν, εἰς τὰ στέμματα τῶν βασιλέων καὶ εἰς τὰ στήθη τῶν θυγατρῶν μας, εἰς τὰς σημαίας τῶν χριστιανικῶν κρατῶν καὶ εἰς τὰ χριστιανικὰ παράσημα. Γεννώμεθα; Ἐνα χρυσοῦν σταυρὸν ἀπὸ τοῦ καλύμματος τῆς κεφαλῆς μας ἀναρτῶσιν. Ἀποθνήσκουμε; οἱ πάντες ἀπέρχονται, ἀφοῦ ὀλίγα δάκρυα εἰς τὸ χῶμά μας ράνουν, ἀλλ' εἰς ξύλινο; σταυρὸς ὑπεράνω τοῦ μνήματός μας ὡς ἐπιστήθιος φίλος μεθ' ἡμῶν παραμένει. Ἐγειρόμεθα ἀπὸ τοῦ ὕπνου; τὸν σταυρὸν μας. Ἀναλαμβάνομεν σπουδαίαν ἐπιχείρησιν; τὸν σταυρὸν μας. Κατακλινόμεθα; τὸν σταυρὸν μας. Τρώγομεν; τὸν σταυρὸν μας. Ἐξογκοῦται περὶ ἡμᾶς ἡ θάλασσα καὶ μαίνεται ἡ καταιγίς; τὸν σταυρὸν μας. Τρίζει ὑπὸ τοὺς πόδας μας τὸ ἔδαφος καὶ συγκλονεῖ σεισμὸς τὴν γῆν ὅλην; Καὶ πάλιν τὸν σταυρὸν μας.

Ἀλλὰ διατί ἡ τοιαύτη πρὸς τὸν Σταυρὸν ἐκτίμησις; διατί τόσοσ σεβασμὸς πρὸς ἐν ἀπλούστατον ξύλον; διατί ὁ Σταυρὸς ν' ἀποτελῇ τὴν ἰσχύν καὶ τὴν δύναμιν τῆς μετὰ Χριστὸν ἀνθρωπότητας;

Ἀκούσατε.

Πρὸ δύο χιλιάδων ἐτῶν εἶχε λάβῃ χώραν ἡ τρομερωτέρα πάλη, ἐξ ὧσιν ἀπὸ κτίσεως κόσμου εἶχε ποτε ἰδεῖ ὁ οὐρανὸς καὶ ἡ γῆ. Ἐπάλαιον τότε ἡ ἀρετὴ καὶ ἡ ἀμαρτία. Τὴν ἀμαρτίαν ἀντιπροσώπευεν ὁ ἄνθρωπος, τὴν δ' ἀρετὴν ὁ Θεὸς μορφὴν δούλου λαβών. Πεδίον τοῦ πρωτοφανοῦς τούτου ἀγῶνος ὑπῆρξεν ὁ Σταυρός. Ἐπ' αὐτοῦ συνεπλήρωσεν ὁ πεπωρωμένος ἄνθρωπος πάσας τὰς μέχρι τοῦδε ἀμαρτίας του· ἀλλὰ καὶ ἐπ' αὐτοῦ ἐστεφάνωσεν ὁ Θεὸς πάσας τὰς μέχρι τοῦδε εὐεργεσίας του. Ἐπ' αὐτοῦ ἡ ἀνθρωπίνῃ κακίᾳ ἀνεδείχθη ὑπερέτερα αὐτῆς, σταυρώσασα ἕνα Θεόν· ἀλλ' ἐπ' αὐτοῦ καὶ ἡ θεία ἀγαθότης ἐκορυφώθη, προσενεγκοῦσα ὑπὲρ τοῦ λιποτάκτου ἀνθρώπου τὸν μονογενῆ υἱὸν τῆς. Οὕτως ἐπὶ τοῦ Γολγοθᾶ συνεπλάκη ἡ ἀθωότης πρὸς τὸν φθόνον, ἡ στοργὴ πρὸς τὸ μῖσος, ἡ ἀγιότης πρὸς τὴν ἐνοχλήν, ἡ ἀλήθεια πρὸς τὸ ψεῦδος, ὁ Θεὸς πρὸς τὸν ἄνθρωπον. Ὡρας πολλὰς διήρκεσεν ἡ πάλη, πάλη ἀγωνίας καὶ αἵματος, πάλη οὐδ-

νης καὶ χολῆς. Τέλος ἠκούσθη ἡ φωνὴ τοῦ Ἰησοῦ «τετέλεσται» καὶ ἡ πάλη ἔλαβε πέρας.

Τετέλεσται! Ἐνίκησεν ἡ ἀρετὴ.

Τετέλεσται! Συνετριβῆ ἡ κεφαλὴ τοῦ ὄφεως.

Τετέλεσται! Ἐξεδλήθη ὁ ἄρχων τοῦ κόσμου.

Τετέλεσται τὸ κράτος τῆς κακίας, τῆς ἀμαθείας, τοῦ ἐγωισμοῦ, τῆς δουλείας, τοῦ θανάτου, τοῦ σκότους, τῆς σήψεως, τῆς νεκρώσεως καὶ αὐγάζει διὰ τὴν ἀνθρωπότητα νέα ζωὴ, ζωὴ αὐταπαρνήσεως καὶ ἀγιασμοῦ, πολιτισμοῦ καὶ ἐπιστήμης, ἐλευθερίας καὶ ἰσότητος, φωτὸς καὶ προόδου, μαρτυρίου καὶ ἡρωισμοῦ.

Τοῦντεῦθεν ὁ αἰμόρφυτος Σταυρὸς θὰ προπορεύεται ὡς στήλη πυρὸς εἰς πᾶσαν κίνησιν καὶ εἰς πᾶν βῆμα τῆς ἀνθρωπότητας· ὁ δὲ κόσμος μεθ' ὅσων κόπωσιν καὶ ἀναισθάνεται κατὰ καιροῦ εἰς τὰ μέλη, ἀρκεῖ πλήρης ἐλπίδων νὰ στρέφεται πάντοτε πρὸς τὸν Σταυρὸν καὶ ὑπὸ τῆς λάμψεως αὐτοῦ ἠλεκτριζόμενος, ὡς ἄλλος Ἄνταϊος, θ' ἀνίσταται καὶ πάλιν καὶ πρὸς τὴν γῆν τῆς Ἐπαγγελίας θὰ βαδίζῃ, ὡς ἄλλος Ἰσραὴλ.

Εὐλογημένος λοιπὸν ἔστω ὁ τίμιος Σταυρὸς! Εὐλογημένος!

K.

ΠΑΣΧΑΛΙΑΤΙΚΟ ΑΡΝΙ

ἐν λησμονῷ, ἀλλ' οὔτε θὰ λησμονήσω ποτὲ τὴν χαρὰν ποῦ εἶχα, ὅταν μικρὸς ἴσταν καὶ σὰς, ἀγαπητοί μου ἀναγνώσται, διέκοπτα κατὰ τὰς ἡμέρας ταύτας τῶν μεγάλων τῆς Ἀγιωτάτης ἡμῶν Θρησκείας ἐορτῶν τὰ μαθήματά μου καὶ μετὰ τοῦ αἰμνήστου πατρὸς μου ἠγόραζα τὸ ἀρνάκι μου διὰ τὸ **Ἅγιον Πάσχα!**

Ἦμεῖς οἱ ἐδῶ δὲν ἐννοεῖτε τὴν χαρὰν μου ταύτην, διότι δὲν τὴν ἐδοκιμάσατε. Σιγὰ-σιγὰ ἐδῶ καταργοῦμεν τὰ ὠραία ἔθιμα, τὰ ὁποῖα παρελάβομεν ἀπὸ τοὺς πατέρας μας. Γιὰ ῥωτήσατε ὅμως τοὺς συναδέλφους σας, τοὺς κατοικοῦντας τὰς πόλεις ἐκείνας, εἰς τὰς ὁποίας τὸ ὠραῖον αὐτὸ ἔθιμον ἐξακολουθεῖ ἀκόμη;

Θυμοῦμαι μετὰ συγκινήσεως, ἴσταν νὰ ἦναι αὐτὴ ἡ ὥρα, ὅτι ἀπὸ τὴν μεγάλην Τετάρτην, ἢ τὴν μεγάλην Πέμπτην τὸ πολὺ, ἦμουν κύριος δύο ἀρνιῶν, τὰ ὁποῖα ἀπὸ τῆς πρώτης ἡμέρας μ' ἐπυνεῖθιζαν, ὥστε μὲ ἀκολουθοῦσαν καὶ εἰς αὐτὸ τὸ δωμάτιόν μου, βελάζοντα μὲ γλυκύτητα, τὴν ὁποῖαν ἀδύνατον νὰ σὰς περιγράψω. Εἶχαμεν κῆπον καὶ ἐκεῖ ἔβασκα τὰ ἀρνιά μου καθ' ὅλας τὰς ἡμέρας, μέχρι τῆς ἐσπέρας τοῦ ἁγίου καὶ μεγάλου Σαββάτου. Ἄλλοι συνάδελφοί μου, μὴ ἔχοντες κῆπον, μετέβαινον εἰς τοὺς αὐλογούρους τῶν ἐκκλησιῶν καὶ ἐκεῖ ἐκαστος, βάψων τὴν προβατὶὰ τοῦ ἀρνοῦ του, ἢ στολίζων μὲ χάνδρα τὸ κεφάλι του, προσεπάθει νὰ

ἐπιδείξῃ τοῦτο ὠραιότερον ἀπὸ τὸ ἀρνὶ τῶν ἄλλων.

Τί ὠραία χρόνια! τί ὠραία ...

Ἄλλὰ μήπως δὲν ὑπῆρχον μετὰ τῶν τότε ὀμηλικῶν μου καὶ δυστυχεῖς, μὴ ἔχοντες τὴν εὐτυχίαν μας;

Ἐ! ἡ δυστυχία, μικροί μου φίλοι, παντοῦ καὶ πάντοτε παρακολουθεῖ ἐκείνον, τὸν ὁποῖον ὁ Ὑψίστος Θεὸς θέλει νὰ δοκιμάσῃ.

Ἐνας τέτοιος δυστυχῆς ἦτο καὶ ὁ μικρὸς Γιώργος, τοῦ ὁποῦ ὁ πατὴρ εἶχε χάσῃ ὅ,τι εἶχε, ἕνεκα δὲ τούτου ἡ οἰκογένειά του ὑπέφερε τρομερὰς δυστυχίας.

Ἦτο μεγάλη Πέμπτη.

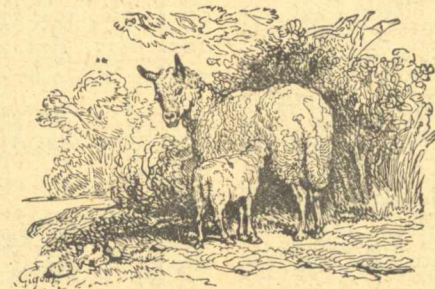
Ὁ μικρὸς Γιώργος, ἀφ' οὗ μετέλαβε τῶν ἀχράντων μυστηρίων ἐξήρχετο μετὰ τοῦ πλήθους ἐκ τῆς ἐκκλη-

σίας, κρατῶν ἐκ τῆς χειρὸς τὸν πατέρα του.

Ὁ πατὴρ, παρατηρήσας τὰ ἔξω τῆς ἐκκλησίας παρατεταγμένα ἀρνάκια, ἐδάκρυσεν.

Ἦ δυστυχία τοῦ ἐφάνη τότε μεγαλειτέρα. Ποῖός πατὴρ δὲν θέλει νὰ εὐχαριστήσῃ τὴν οἰκογένειάν του καὶ κυρίως ἕνα τόσο ἀγαπημένο παιδί ἴσταν τὸν Γιώργον;

Διατί, ἐσκέπτετο, νὰ μὴν εἶμαι ἴσταν προτέρων θέσιν μου; Διατί, ἐνῶ ὁ προσφιλέσις υἱός μου μὲ τόσοσ λαχτάρων βλέπει τὰ μικρὰ ἐκείνα ἀρνάκια μὲ τὰ χρωματιστὰ μαλλάκια καὶ τὰς ἡσύχους φυσιογνωμίας των νὰ μὴ ἔμπορῶ νὰ τοῦ πάρω ἐν, δι' αὐτοῦ δὲ νὰ χαροποιήσω μὲν ἐκείνον, νὰ προσφέρω δὲ κρέας εἰς τὴν οἰκογένει-

νειάν μου, ή όποία από πολλού τό στερείται ;
"Ηρχετο τό Πάσχα! άλλ' ήρχετο δι' άλλους
καί όχι δι' αυτόν και τήν οικογένειάν του.
"Ηρχοντο αί έορταί, κατά τās όποιās, ένφ' όλοι
έχαίρον, αυτός έποτιζετο ποτήρια πικρίας και
λύπης.

"Όλοι έπρομηθεύοντο λαμπριάτικα δώρα·
αυτός ούδέν... ούδέν...

"Η σκέψις αυτή τόν έκαμε νά δακρύση. "Ο
Γιώργος τό παρετήρησε.

— Γιατί κλαίς, πατέρα, τόν ήρώτησε.
— Δέν είναι τίποτε, παιδί μου, απήντησεν
έκεινος· κ'ατι 'θυμήθηκα και κλαίω.
— "Αν μου 'πής πώς δέν θά θύμώσης, θά
σοϋ 'πώ τήν αίτίαν πού κλαίς.

— Σοϋ είπα, παιδί μου, πώς δέν είναι τί-
ποτε, έξηκολούθησεν ό πατήρ, κλαίων πάντοτε.

— Κλαίς, πατέρα, άδικα, προσέθηκεν ό
μικρός άγγελος· μη στενοχωρήσαι· έχει ό Θεός.
"Αφ' οϋ μέ συμβουλεύεις νά έλπίζω εις τόν
Θεόν, διατί τώρα κλαίς ; Σέ βεβαιώ, πατέρα,
πώς δέν ζηλεύω διόλου εκείνους, πού παίρνουν
άρνάκια· σϋ νάσαι καλά, και δέν μέ μέλει
δι' άλλο. Του χρόνου παίρνομε δυό, έ;

"Ο δυστυχής πατήρ, μη δυνηθείς νά κρα-
τήση τήν συγκίνησιν του, έσφιγγεν εις τό
στήθος του τόν φιλόστοργον υιόν του και, εύ-
χαριστών αυτόν διά φιλημάτων, προσέθηκε :

— Παιδί μου, καλό μου παιδί· ό Θεός νά
σοϋ δώση όλα τά καλά του κόσμου. "Αντί νά σε
εύχαριστήσω έγώ, σϋ μέ παρηγορείς· ζεύρεις,
παιδί μου, πώς δέν έχω νά σοϋ κάμω κανέν
λαμπριάτικο δώρον· σοϋ δίδω ήμως από τά
βάθη τής ψυχής μου τήν πατρικήν εύχήν μου·
ό Θεός νά σε αξιώση, παιδί μου, νά ζήσης εύ-
τυχής και νά αγοράζης άρνιά για νά τά μοι-
ράζης εις τά μικρά και τά όρφανά, τά όποια
δέν θά έχουν τήν δύναμιν, 'άν και 'μεις τώρα,
ν' αγοράζουν.

Πατήρ και υιός άγκαλιασμένοι έκλαιον.

Είναι ή 9 π. μ. * * * του άγίου και μεγάλου
Σαββάτου.

"Η χαρά τής "Αναστάσεως διεδέχετο τήν
λύπην των Παθών του Κυρίου και διά τουτο οι
κώδωνες των εκκλησιών ήκούοντο ώς μυστική
άρμονία, ώς προανάκρουσμα του χαρμωσύνου
κηρύγματος τής "Αναστάσεως του Κυρίου, ένφ'
οί ιερείς έρρακνον διά φύλλων δάφνης και άνθέων
τήν εκκλησίαν, ψάλλοντες τό λαμπρόν και συγ-

κινητικόν α' "Ανάστα ό Θεός κρίνον τήν γήν, ότι
Σϋ κατακληρονομήσεις έν πάσι τοίς έθνεσιν.

"Ο Γιώργος μετά του πατρός του ήτο εις
τήν εκκλησίαν.

"Η μήτηρ του κατεγίνετο νά καθάριση τό
υπόγειον, τό όποιον τοίς ειχε δοθή παρά φιλαν-
θρώπου ως κατοικία.

"Ητο ήμως τόσον καθαρόν τό υπόγειον
έκεινο, ώστε 'μπορούσε νά τό ζηλεύση κάθε
οικοκυρά των μεγάλων σπητιών μας.

Μετά τόν καθαρισμόν του οικήματος ειχε
νά μαγειρεύση και όλίγον κρέας, τό όποιον
φιλόανθρωποι γνώριμοι, άληθείς χριστιανοί, μη
έγωϊσταί δηλ., τοίς ειχον στείλη.

Αίφνης κρούουν τήν θύραν της.
Τρέχει και άνοίγει.

"Ο πρωινός επισκέπτης ήτο όκταετής παι-
δίον συμπαθεστάτης φυσιογνωμίας, άκολουθού-
μενον από δυό άχθοφόρους. Εις τό βάθος τής
αύλης ίστατο εις μεσήλιξ άνήρ.

— Έδω δέν κάθεται ό κ. Κωνσταντίνος, ό
πατήρ του Γιώργου ; ήρώτησε τό παιδίον.

— Ναι, παιδί μου, αλλά τώρα δέν είναι
έδω· είναι εις τήν εκκλησίαν απήντησεν ή
μήτηρ.

— Δέν πειράζει· υπέλαβε τό παιδίον· στρα-
φέν δε πρός τους άχθοφόρους· βάλετε τά πράγ-
ματα μέσα, είπε, και χαιρετίσαν άνεχώρησε
ταχέως, άκολουθούμενον υπό του μεσήλικος, ό
όποιος ήτο ό πατήρ του, χωρίς νά δώση καιρόν
εις τήν καλήν μητέρα νά συνέλθη έκ τής έκ-
πλήξεως.

"Ιδού τί ειχε συμβη*. * "Ο έχων τόσον εύγε-
νείς αρχάς όμηλιξ του Γεωργίου ήτο άλλοτε
συμμαθητής του· ήτο παρών κατά τήν συγκι-
νητικήν σκηνήν τής μεγάλης Πέμπτης· ήγό-
ραζεν ό πατήρ του τό δι' αυτόν άρνάκι· ήκουσε
τόν διάλογον του πατρός και του υιού και
μετά δακρύων παρεκάλεσε τόν πατέρα του νά
τω έπιτρέψη νά προσφέρη τό αγορασθέν άρνάκι
εις τόν πτωχόν συμμαθητήν του.

"Ο εύτυχής τοιούτου φιλανθρώπου τέκνου
πατήρ θέλων νά δοκιμάση, άν τά αισθήματα
του υιού του ήσαν πραγματικά, δέν απήντησέ
τι, άλλ' άνέμενε μέχρι τής πρωίας εκείνης, διά
νά ίδη άν θά έμενεν εις τά φιλόανθρωπα αι-
σθήματά του.

"Ο μικρός φιλόανθρωπος ένεθυμείτο τόν πτω-
χόν συμμαθητήν του και προεχώρησε νά ζητήση

από τόν πατέρα του τήν άδειαν νά προσφέρη
εις τόν Γεώργιον και όσα χρήματα ειχε φυλάξη
από τήν πρωτοχρονιά· και τουτο διά νά πάρη
υποδήματα ό Γεώργιος.

"Ακούσας ό πατήρ τήν καρδιακήν και χρι-
στιανικωτάτην παράκλησιν του καλού παιδιού
του έσπευσε νά τήν πραγματοποιήση, και
συνώδευσε μέχρι τής πτωχικής εκείνης κατοι-
κίας τόν φίλτατον υιόν του, τόν όποιον και
κατεφόρτωσε μέ δώρα.

Περιγράφεται ή χαρά του Γεωργίου, όταν έν
τῆ επιστροφῆ του εὔρε τό ποθητόν άρνάκι, μέ
αυτό δε κάλαθον ώων κοκκίνων και εις τό
βάθος του καλάθου έντός χαρτίου μίαν λίβαν ;

"Αλλ' άν δέν περιγράφεται αύτη, πώς νά
περιγραφῆ ή χαρά του φιλανθρώπου μικρού, εις
τόν όποιον τό Πάσχα εκείνο έφάνη παρά ποτε
χαρμώσουν ;

Ούτω νά έορτάζετε τό Πάσχα σας εύχεται
ό φίλος σας **Συμνοής.**

ΡΟΒΙΝΣΩΝΕΤΤΑ

(Συνέχεια· ίδε Φυλλ. 12).

ήν προσεχη πέμπτην ή Μαρία
επανήλθεν εις τήν αγοράν τής
κωμοπόλεως φέρουσα έκτός των
χρότων και τριακόνα περίπου
ώραίας καρβιδας, τās όποιās
κατ' εύθειαν έφερεν εις τήν κυρίαν, ή όποία
τήν παρελθοϋσαν εβδομάδα τῆ έδωκε τήν διεύ-
θυνσιν της.

— Σϋ τής έπισαες! ήρώτησεν ή πελάτις· πώς ;
— "Α, πέρυσι είχα ίδη τά παιδιά νά έμ-
βκίνουν εις τό νερό του ποταμού και νά ζητούν
μέ τά χέρια των άνάμεσα στῆς πέτραις τῆς
όχτης. Έμβήκx και έγώ στο νερό έζήτησα...
— Καυμένο παιδί, τά νερά είναι τόσο κρύα..
θά άρρωστήσης.

"Ο δε σύζυγος τῆς κυρίας, ό όποιος ήτο
παρών και ειχεν άλλοτε άσχοληθῆ εις άλιείαν
τοιούτου είδους, τῆς έζήγησεν ότι έχουν μικρά
δίκτυα προσηρμοσμένα εις σιδηράν στεφάνην, εις
τό μέσον δε προσαρμύζουσιν ως δέλεο κρέας
ή τεμάχιον βατράχου και αυτά τά καταβιβά-
ζουν πολύ κάτω μέχρι τῆς βάσεως των βράχων.

"Ηκουσεν όλα ταύτα και έπειτα είπε :
— Δίκτυα, σιδηρά τέσxικα, κρέας, όλα αυτά
είνε πολύ ακριβά δι' έμέ. "Οπωςδήποτε σας
εύχαριστώ, κύριε.

Τῆ παρήγγειλαν νά τοίς φέρη και άλλοτε
καρβιδας διά νά τῆ εύρίσκωσιν αγοραστάς.

Και πάντοτε άρνε τήν κωμόπολιν μετά
τήν αγοράν μέ ώραίαν όρνιθα, τήν όποιαν τήν
επαύριον ήκουκx νά κακκαρίζη εις τά έρείπια
του πύργου...

Τῆν ήμερομένην πέμπτην επέστρεψε πρὸς
τῆ κυρίαν μέ διπλάσιον αριθμόν καρβιδίων.

— Πώς τάς συνέλαβες ; ήρώτησεν ό κύριος.
— Δέν έλησμόνησα ό,τι μου είπατε. "Αλλά

δέν είχα δίκτυα· πρώτα έσκέφθηκα νά κάμω
κλάθια ίσια μέ μιá πέτρα από κάτω διά νά
βρουνουν... αλλά έσκέφθηκα έπειτα ότι δέν εί-
χα κρέας. Τότε είπα· α"Όταν ψαρεύουν, βά-
ζουν σκουλήκια εις ένα άγκίστρι, από τό όποι-
ον σκαλόνουν τά ψάρια, όταν πηγαίνουν νά
δαγκάσουν. "Αν έδοκιμάζα έτσι και διά τῆς
καρβιδας»... Έλύγισα μιx καρβίτσα και τήν
εδεσα σε μιx κλωστή εις τήν άκρη ενός μπα-
στουνοϋ μέ ένα μικρό χαλκίνο για βάρος. Έβα-
λα ένα μεγάλο σκουλήκι στην καρβίτσα και
έπειτα τό κατέβασα εις ένα μέρος βαθύ κοντά
στῆς ρίζαις. Έπειτα από μιx στιγμή έτράβηξα
τό μπαστοϋνι και αισθάνθηκα νά κινῆται ή
κλωστή... έτράβηξα γρήγορα διά νά μη μου
φύγη. αλλά μόλις έπλησίαζεν επάνω έξέφυγε...
δυό τρεις φορές έγινε τό ίδιο πρᾶγμx... ώστε
είπα πλέον «Ποτέ δέν θά ήμπορέσω νά τῆς
βγάλω από τό νερό». Τότε τί κάμω ; Έβλεπα
ότι ένόσω ήσαν μέσα εις τό νερό, ήμπορούσα
πολύ καλά νά τραβώ τήν κλωστή επάνω, κάτω,
δεξιά, άριστερα, χωρίς νά φεύγουν, τήν έφερα
λοιπόν και έγώ πρός τήν άκρη σιγά-σιγά, ώστε
έφθανα νά τῆς πιάνω μέ τά χέρια. Έτσι τέλος
τό κατώρθωσα, διότι ένόσω είνε μέσα εις τό
νερό δέν άφίνουν τό σκουλήκι. Θά είνε ζάχαρι
δι' αύταις.

— "Αλήθεια αυτό είναι σωστή ανακάλυψις.
"Εδειξες εις κανένα τόν τρόπον αυτόν ;

— "Οχι, κύριε.

— Αί τότε πίστευσε με, κράτησε την δια
τόν έαυτόν σου.

Τῆν ήμεραν εκείνην ή Μαρία επέστρεψε μέ
ζεϋγο; νεαρών περιστερών, διερχομένη δε διά του
μούλου ήγόρασε και όλίγον σίτον είκοσι παραδών.

— "Αλήθεια αυτό είναι σωστή ανακάλυψις.
"Εδειξες εις κανένα τόν τρόπον αυτόν ;

— "Οχι, κύριε.

— Αί τότε πίστευσε με, κράτησε την δια
τόν έαυτόν σου.

Τῆν ήμεραν εκείνην ή Μαρία επέστρεψε μέ
ζεϋγο; νεαρών περιστερών, διερχομένη δε διά του
μούλου ήγόρασε και όλίγον σίτον είκοσι παραδών.

Και τώρα θά παρακολουθήσωμεν τὴν πτωχὴν μικρὰν εἰς τὴν βραδείαν καὶ βαθμιαίαν ἀνάπτυξιν τοῦ ἀποικιακοῦ τῆς συστήματος;

Νὰ τῇ ζητήσωμεν τὸν ἀκριβῆ ἰσολογισμόν τῶν ἐσόδων καὶ ἐξόδων τῆς; Νὰ εἰσδύσωμεν εἰς τοὺς λεπτολόγους λογαριασμούς, οἵτινες τῇ ἐπέτρεπον νὰ ἀνταποκρίνηται εἰς τὰς ἀνάγκας τοῦ μικροκόσμου, τοῦ ὁποίου ἦτο τὸ κέντρον; Ὅχι βεβαίως. Ἄρκει ὅτι ἐδείξαμεν διὰ τινος παραδειγμάτων τὴν ὁδόν, ἣν προτιθετο νὰ ἀκολουθήσῃ.

Νὰ παραγάγῃ τι ἐκ τοῦ μὴ ὄντος, ἰδοὺ ποῖον ἦτο τὸ πρόβλημα τὸ ὁποῖον ἐπέβαλεν ἑαυτῇ ἐν τῷ πείσμονι τῆς ἀνεξαρτησίας ἐνστικτώ τῆς. Καθ' ὅλον τὸν χειμῶνα τοῦτον, κατὰ τὸν ὁποῖον ἦτο καταδικασμένη εἰς εἰδός τι ἀγνοῦν ἀκινήσιας, καὶ ἔξῃ ἐπομένως ἀθλιέστατα, οὐδὲν συστηματικὸν σχέδιον εἶχε κάμῃ περὶ τῶν μέσων τῆς ἐνεργείας, τὰ ὁποῖα θά διέθετε κατὰ τὴν ἀνοιξιν.

Νὰ συλλέγῃ χόρτα καὶ ἄνθη, νὰ ἀλιεύῃ εἰς τὸ ποτάμιον, νὰ χειροτεχνῇ μικρὰ σάρωθρα ἐκ λεπτῶν ξηρῶν κλάδων, καὶ διὰ τοῦ εἰσοδήματος νὰ ἀγοράζῃ μικρὰ ζῶα, τὰ ὁποῖα βραδύτερον θά τῇ ἐδημιουργοῦν εἰσόδημα ὁλον ἐν αὐξάνον. Τοῦτο ἦτο ἡ ἀφετηρία τῆς, ἀπλῆ ὅλως καὶ φυσικῆ, ἣτις πολλὰς φροντίδας ἀπήτει παρ' αὐτῆς καὶ πολλὰς στερήσεις.

Πολλάκις μύλις ὑπέφωσκεν, αὐτὴ εὕρισκετο ἤδη ἔξω συλλέγουσα χόρτα διὰ τὰ κουνελιά τῆς. Αἱ ὄρνιθές τῆς ἔβοσκον περίξ τῶν ἐρείπιων, αὐτὴ δὲ προσέθετε εἰς τὴν φυσικὴν τῶν τροφῆν μικροῦς σκώληκας, κοχλίας καὶ βραστά γεωμήλα.

Ἐχρειάζοντο κόκκοι διὰ τὰς περιστέρους, ἀλλὰ τῇ προσέφερον ἐκ τοῦ μύλου τοὺς περιττοὺς κόκκους. Εἰς ὅλον τὸν περὶ τὰ ἐρείπια χώρον εἶχε φυτεύσῃ τοὺς σπέρους, τοὺς ὁποῖους ὁ Πέτρος καὶ ἡ κυρὰ Φώταινα τῇ ἔφερον. Ἐδῶ λάχανα καὶ κοκκινόγυλια, ἐκεῖ κριθὴν καὶ ἀραβόσιτον καὶ ἄλλα ἀκόμη ἀνθοφόρα φυτά, τῶν ὁποίων σπόρους τῇ εἶχον δώσῃ εἰς τὴν κωμόπολιν. Αὐτὴ ἐφύτευε, ἐκλάδευε, ἐπότιζε... καὶ τὰ πάντα ηὔδοκίμου. Δὲν δύναται τις νὰ φαντασθῇ τί δύναται εἰς παρομοίας περιστάσεις δραστηριότης ἀδιάκοπος... Ἡ μικρὰ Μαρία μόνη τὸ συνηθάνετο καὶ ἐξεπλήσσετο.

Ὅσον δ' ἀφορᾷ εἰς τὴν ἀλιείαν, τὸ σύστημα τῆς, τὸ ὁποῖον ὁ κύριος ἐκείνος ὠνόμασεν ἀληθῆ ἀνακάλυψιν, αὐτὴ δ' ὤφειλεν εἰς τὴν τύχην, ἔκαμε πραγματικῶς θαύματα.

Πάντες ἐν τῇ κωμόπολει ἔλαβον ἐνδιαφέρον διὰ τὴν μικρὰν μονάζουσαν. Τῇ ἔδιδον παραγγελίας διὰ τὴν δεινὰ ἢ δεινὰ ἡμέραν, καὶ μολονότι οὐδέποτε ὑπερχεοῦτο διὰ λόγου, οὐδέποτε ἐν τούτοις ἔδωκεν ἀφορμὴν παραπόνων. Τὴν ὠνόμαζον *šarār tōw karaβίδωv* καὶ διὰ νὰ μὴ διαψεῦσῃ τὸ ἐπίθετόν τῆς αὐτὸ προτεπάθησε νὰ γείνη δεξιωτάτη εἰς τὸ εἶδος τοῦτο. Ἐγνώριζε τὰ καταφύγια τῶν καραβίδων, τὸν καιρὸν, τὰς καταλλήλους ὥρας καὶ ἤσκησε τὴν χεῖρα τῆς, ὅπως ἀποτελεσματικῶς ρίπτῃ τὸ δέλεαρ καὶ σύρῃ τὴν κλωστήν. Ἐφ' ὅσον ἠδυνήθη ἐκράτησε μυστικὸν τὸ σύστημα τῆς εἰς πάντας ὅσοι τὴν ἠρώτων, γελῶσα, ἐννοεῖται, ἀλλὰ καὶ ἀφοῦ ἀκόμη τὴν συνέλαβον ἐργαζομένην δὲν κατώρθωσεν οὐδεὶς νὰ τὴν μιμηθῇ, διότι αὐτὴ εἶχε φυσικὴν τινὰ δεξιότητα πρὸς τοῦτο. Πραγματικῶς εἰς αὐτὴν μόνην ἠδύναντο ἀσφαλῶς νὰ δώσωσι παραγγελίαν δι' ὠρισμένην ἡμέραν καὶ ποσότητα. Ἐκτὸς τούτου ἐγνώριζε νὰ τὰς διατηρῇ ἐν ὑγρᾷ χλόῃ.

Ὅτε ἡμέραν τινὰ μετέβαινεν εἰς τὴν κωμόπολιν χωρὶς τις τὴν ἐκάλεσε καὶ δεικνύουσα αὐτῇ δύο ὠραίας ὄρνιθας:

— Νὰ σοῦ πῶ, τῇ εἶπε, σὺ ποῦ γνωρίζεις τόσα πλούσια σήττια—διότι ἦτο ἤδη γνωστὴ ἡ πελατεία τῆς—δὲν κυττάζεις νὰ μοῦ πουλήσῃς αὐτὸ τὸ ὠραῖο ζευγάρι. Ἦθελα νὰ τῆς πωλήσω δώδεκα γρόσια· ἂν εὖρης περισσότερα τόσο καλλίτερα γιὰ σένα· ἂν πάλι δὲν εὖρης μοῦ τῆς φέρεις πίσω.

— Καλὰ. Σύμφωναι.

Ἡ Μαρία ἔλαβε τὰς δύο ὄρνιθας καὶ δὲν τὰς ἐπανεφέρει. Κατὰ τὴν ἐπιστροφὴν τῆς ἐμέτρησεν εἰς τὴν χωρικὴν τὸ ὄρισθὲν ποσόν... καὶ ἔμεινε καὶ εἰς αὐτὴν ἐν γρόσιον καὶ ἡμισυ... Οὕτω λοιπὸν νέαν μέθοδον τῇ ἔδειξεν ἡ τύχη ἢ μᾶλλον ἡ σοβαρὰ ἐκτίμησις, τὴν ὁποίαν ἐπέβαλλεν εἰς ἅπαντας.

Πολλάκις ἔφερε τοῦτο ἡ ἐκεῖνο τὸ ἐκλεκτὸν προϊόν εἰς τοὺς τακτικὸς πελάτας τῆς, οἱ ὁποῖοι ἐντὸς ὀλίγου τὴν κατέστησαν ἀποκλειστικὴν τροφοδοτιδὰ των. Εἶχον ἀνάγκην δωδεκάδος νωπῶν ὠῶν, ἢ λίτρας ἐκλεκτοῦ βουτύρου, ἢ σπανίων καὶ πρωίμων ὀπωρῶν, ἢ ἐξαιρέτου τινὸς ὄρνιθος ἢ ἄλλου τινός; Ἀνέθετον εἰς αὐτὴν νὰ τὰ φροντίσῃ ὑποδεικνύοντες αὐτῇ τὴν τιμὴν, τὴν ὁποίαν διέθετον καὶ αὐτὴ ἐγνώριζε πάντοτε ποῦ νὰ ἀπευθυνθῇ διὰ νὰ ἱκανοποιήσῃ τὰς ἐπιθυμίας των ἀκόμη καὶ νὰ

τὰς προλάβῃ. Ἡμέρα δὲ τῇ ἡμέρα ὁ νέος οὔτος τρόπος καθίστατο μᾶλλον προσοδοφόρος. Φυσικὴ δὲ συνέπεια ἦτο σχετικὴ τις εὐημερία εἰς τὸν βίον τῆς μικρᾶς μοναζούσης. Εἶχε παρέλθῃ πλέον ὁ χρόνος τῆς αὐστηρᾶς διὰ γεωμῶλων διαίτης. Γῶρα ὑπῆρχε καλὸς ἄρτος εἰς τὸν Πύργον τῆς Κουκουβάγιας, νέα δὲ ἐσθῆς, ἂν ὄχι πολυτελής, ἀντικατέστησε τὴν βραχείαν τεφρόχρουν ἐσθῆτά τῆς. Ὀλίγον δὲ κατ' ὀλίγον, μολονότι κατ' ἀρχὴν διετήρει τὰς ἀνεξαρτήτους συνηθείας τῆς, ἡ Μαρία ἐλάμβανε πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν πάντων φυσιογνωμίαν ἥττον παραδόξον, ἥττον ἀγρίαν. Τὸ ἀπλοῦν πλὴν καθάριον ἐνδυμὰ τῆς τὴν προσήγγιζε πρὸς τὰς λοιπὰς χωρικὰς κορασιάδας, τῶν ὁποίων κατ' οὐδὲν πλέον διέφερον εἰ μὴ κατὰ τὴν πάντοτε κυματίζουσαν ξανθὴν κόμην τῆς. Αἱ μετὰ τῶν μὲν καὶ τῶν δὲ σχέσεις τῆς τὴν παρουσίαζον εὐπροσῆγορον, τιμίαν, πνευματώδη, δραστηρίαν καὶ ληθμονῶν τὸ νεκρὸν τῆς ἡλικίας τῆς τῇ ἀπέδιδεν ἐκτίμησιν προσώπου μεγάλου καὶ ἀξιοτίμου.

17.

ΔΥΣΑΡΕΣΤΑ

Καὶ ἐν τούτοις κεκρυμμένη τις μνησικακία δὲν ἄφινεν ἄμικτον τὴν ἐκτίμησιν αὐτῆν. Καὶ εἶνε ἀνάγκη νὰ εἴπωμεν ποῦ ἐνεφώλευεν αὐτή;

Γνωρίζομεν διὰ τοῦ μυστικοῦ, τὸ ὁποῖον ἡ Μαρία ἐνεπιστεύθη εἰς τὸν κ. Εὐτύχιον, τὴν ἀποτυχίαν τοῦ παιγνιδίου, τὸ ὁποῖον ὁ Γρηγόρης ἠθέλησε νὰ τῇ κάμῃ καὶ ὅτι δὲν παρητήθη τῆς ἐκδικήσεως. Μετὰ τὴν νυκτερινὴν ἀποτυχίαν ἔκαμε νέας ἀποπειράς ἀναλόγους, ἄνευ ὅμως οὐδενὸς ἀποτελέσματος. Ἡ Μαρία, ἡ ὁποία ἐνόει πῶθεν προήρχοντο, ἔκαμε λόγον εἰς τὸν Πέτρον καὶ αὐτὸς τῷ ἀνεκείνωσεν ὅτι ἐὰν ἐμάνθῃ παρόμοιον τι θά εἶχε νὰ λογαριασθῇ μὲ αὐτόν. Προσθετόν δ' ὅτι καὶ ὁ Λύκος ἦτο ἄριστος φύλαξ, ὥστε δὲν συνέφερον εἰς τὸν Γρηγόρη νὰ ριψοκινδυνεύσῃ. Ἄλλως καὶ ὁ κύων μὲ τὸ ἐνστικτὸν τῆς φυλῆς του φαίνεται ὅτι ἐνόησε τὰ ἐχθρικά αἰσθήματα τοῦ μικροῦ ἀλήτου, ὥστε μύλις τὸν διεκρίνειν ἢ τὸν ἠσθάνετο ἄφινεν ὑλακὴν ἀπειλητικὴν, τὴν ὁποίαν ἄριστα ἐνόει ὁ ἕτερος. Ἐπρεπε λοιπὸν διὰ πλαγίων μέσων νὰ τὴν βλάψῃ. Μοχθηρὸς καὶ ὑποκριτῆς προσεπάθει νὰ διαδώτῃ συκοφαντίας κατ' αὐτῆς, ἐνόησε μάλιστα ὑπὸ τὸ πρόσχημα ὅτι ζητεῖ νὰ τὰς διαψεῦσῃ. Τὸ τέχνασμα ὅμως τοῦτο,

ὅσον ἐπιδέξιον καὶ ἂν ἦτο ἀπετύγχανε συνήθως διὰ τὸ ὀλίγον ἀξιόπιστον τοῦ δράστου αὐτοῦ. Εἰς τὸ αὐτὸ σημεῖον κατέληγε καὶ ἡ δεσποινὴς Ἰουλία, διότι, ἂν κατὰ τὸ φαινόμενον ἤκουον καὶ ἐφάνιντο πιστεύοντες τὰς διαβολὰς τῆς, οὐδὲν κατὰ βάθος ἐπίστευον, διότι ἡ μικρὰ Μαρία ἐγένετο ὁλον ἐν μᾶλλον ἀξία τῆς ἐκτιμήσεως τῶν φρονίμων ἀνθρώπων. Καὶ αὐτοὶ ἐπομένως, τῶν ὁποίων τὰ συμφέροντα συνέδεδόντο πρὸς τὸν Χρῆστον, δὲν ἐξήρχοντο τῆς σώφρονος οὐδετερότητας.

Καὶ φυσικῶς ἡ μνησικακία τῆς θυγατρὸς, ἣτις, περιστάσεως δοθείσης, θά εἶχε πειθῆνιον ὄργανον τῆς ἐκδικήσεως τὸν πατέρα, ηὔξανεν ὡς ἐκ τῆς ἀδιαφορίας, μεθ' ἧς ἐγένετο δεκτὴ.

Ἡμέραν τινὰ κατὰ τὸ σύνθημα ἡ μικρὰ Μαρία κατεγίνετο εἰς τὴν ἀλιείαν τῆς παρὰ τὴν ὄχθην τοῦ ποταμίου. Εἶχεν εἰσέλθῃ εἰς σύνδενδρὸν τινὰ κολλίσκον, εἰς τὴν βᾶσιν τοῦ ὁποίου αἱ ρίζαι τῶν δένδρων ἐσηχημάτιζον καταφύγια εὐνοούμενα ἀπὸ τὰς καραβίδας. Εἶχεν ἤδη ρίψῃ νήματα τινὰ μὲ δέλεαρ καὶ ἠτοιμάζετο νὰ ρίψῃ καὶ ἄλλα, ὅταν τὴν πλησιάζει αἴφνης ὁ γέρον ἀγροφύλαξ, ὁ ὁποῖος μὲ τὴν χαλκίνην πλάκα του ἐπὶ τῆς πλευρᾶς κρατῶν τὴν λαβὴν τοῦ παλαιοῦ ἐσκωριασμένου ξίφους του, τοῦ κρεμαμένου ἀπὸ τοῦ ἐκ δέρματος λωρίου του,

— Αἰ, κορίτσι μου, τῇ εἶπε, προσπαθῶν μολονότι ἀνεπιτυχῶς νὰ φανῆ σοβαρὸς, τί κάμεις ἐκεῖ;

— Τί κάμω ἐδῶ, Μπάριμπα-Μαθηέ; ἀπήνητησεν ἡ μικρὰ μὲ μειδιάμα ἀμέριμον, τὸ βλέπεις' ζητῶ νὰ πιάσω μερικὰς καραβίδες γιὰ νὰ τῆς φέρω μεθαύριο εἰς τὴν ἀγορά.

Καὶ ἐξηκολούθει νὰ τοποθετῇ τὰ νήματά τῆς.

— Ἄ! πιάνεις καραβίδες, ὑπέλαθεν ὁ ἀγροφύλαξ, ὁ ὁποῖος δὲν εὕρισκεν ἀμέσως τὰς λέξεις, τὰς ὁποίας ὤφειλε νὰ προσφέρῃ... πολὺ ὠραία... μὰ γιὰ νὰ ἰδοῦμε ἔχεις τὴν ἀδειαν νὰ ψαρεύῃς ἐδῶ;

— Τί; εἶπεν ἡ μικρὰ παρατηροῦσα τὸν γηραιὸν ἀνθρώπον κατὰ πρόσωπον. Τί λέγεις, Μπάριμπα-Μαθηέ;

— Σὲ ἐρωτῶ ἂν ἔχῃς ἀδειαν.

— Τὴν ἀδειαν τίνος; Μπάριμπα-Μαθηέ. Πρέπει νὰ ἔχω ἀδειαν;

— Μὰ βέβαια...

(Ἐπεται συνέχεια).

ΤΟ ΚΟΚΚΙΝΟ ΑΥΓΟ

'Απ' όλα ποῦ μᾶς φέρνει κάθε χρόνο
'Η Πασχαλιά—καὶ φέρνει δὲ πολλὰ
χαρίσματα καλά,—
'Εγὼ μ' ἐπιθυμῶ ἕνα μόνο
Προσμένω, ἕνα προτιμῶ ἐγὼ:

Τὸ κόκκινο αὐγό!

'Απ' τὸ πρῶτὸ θὰ τὸ κρατῶ στὸ χέρι·
Μαζὴ τὸ παίρνω καὶ στὴν Ἐκκλησία·
Μ' ἀνυπομονησία
Νὰ γείνη περιμένω μεσημέρι
Νὰ τοὺς κουτρίσω ὄλους στὴ σειρά
Κι' ἀν ὄλους τοὺς νικῶσω, τί χαρά!
Κι' ἀν μὲ νικῶσιν πάλι, τί νὰ γείνη!
Νὰ χολοσκάρω τώρα καὶ γι' αὐτό;
* Ἄλλο εὐθὺς ζητῶ,

ΜΙΚΡΑ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ἐ τὴν ἀρχὴν τοῦ δευτέρου ἐξαμή-
νου τοῦ φιλάτου «Παιδικῶ
Κόσμου» ἀρχίζω καὶ ἐγὼ τὰς
μικρὰς μου ἐπιθεωρήσεις.

Δὲν γνωρίζω, ἂν εἰς ταύτας θὰ
εὖρω συμφωνοῦντας μαζὴ μου τοὺς
ἀγκλητοὺς μικροὺς ἀναγνώστὰς μου· ἐλπίζω·
λέγω δὲ πῶς ἐλπίζω, διότι θὰ προσπαθῶσω νὰ
τοὺς εὐχαριστήσω.

* Ἄλλως δὲ διὰ τῆς Μικρᾶς ἐπιθεωρήσεως
θὰ ἀπορεύγω τὰ ζητήματα, τὰ ὅποια πολ-
λάκις διὰ τὸν τύπον μόνον τὰ ἀναφέρουν
ἄλλοι, ἀφ' οὗ μάλιστα τὰ τοιαῦτα δὲν θὰ
'μπορῆ νὰ τὰ χωνεύη ὁ τρυφερός στόμαχος τῶν.

Μιὰ παροιμία λέγει·

Κατὰ τὸν Τζαννῆ, καὶ τὰ κοπέλια του.

'Εγὼ θὰ 'πῶ·

Κατὰ τὰ κοπέλια καὶ ὁ Τζαννῆς.

Μὲ τοῦτο θέλω νὰ 'πῶ, ὅτι θὰ προσπαθῶσω
νὰ συμφωνήσω μὲ τὰς ἀπαιτήσεις καὶ τὰς
ὀρέξεις τῶν ἀναγνωστῶν μου, τοὺς ὁποίους
μάλιστα καὶ παρακαλῶ νὰ μὲ βοηθῶσιν, ὑπο-
δεικνύοντες, ὅταν θέλωσιν, εἰς ἐμέ, ἢ εἰς τὴν
φιλάτην διεύθυνσιν τοῦ Περιδικῶ μου, τὰ
ζητήματα, ἐπὶ τῶν ὁποίων θὰ ἔχωσιν ἴσως
ἀμφιβολίας.

* *

Μετὰ τὴν ἀναγκαίαν ταύτην προεισαγωγὴν,
διὰ τῆς ὁποίας ἐκτίθεται ἐν ὀλίγοις τὸ πρό-
γραμμα τῶν Μικρῶν ἐπιθεωρήσεων, ἄς ἔλθω-
μεν εἰς τὸ προκείμενον.

Σὰς βεβαιῶν ὅτι εἶχα διάθεσιν νὰ εἴπω

'Εκλέγει ἡ μαμά μου καὶ μοῦ δίνει
καὶ δευτέρη φορὰ εὐθὺς θ' ἀρχίσω
Κι' ἀπ' ὄλους ἕνα—δύο θὰ νικῶσω!
Κι' ἐφέτος δίχως ἄλλα θὰ νικῶσω!
Πρῶτα ἀπ' ὄλους πάλι τὸ μπαμπῶ μου
Κι' ἔπειτα τὴ μαμά μου.

Μὰ μὲ τὸν Κώτσο, ἂ, δὲν θὰ κουτρίσω
Μ' αὐτὸν δέκα φορὰς τὰ κουτρηθῶ!

* Ἐννιά θὰ νικηθῶ!

'Απ' όλα ποῦ μᾶς φέρνει κάθε χρόνο
'Η Πασχαλιά—καὶ φέρνει δὲ πολλὰ
χαρίσματα καλά—

'Εγὼ μ' ἐπιθυμῶ ἕνα μόνο
Προσμένω, ἕνα προτιμῶ ἐγὼ,

Ὁ κόκκινο αὐγό!

Εἰμαρμένον.

πρῶτα-πρῶτα μερικὰ περὶ τοῦ ὠραίου μηνός,
εἰς τοῦ ὁποίου τὰ μέσα εὐρισκόμεθα· μὰ ἔλα
'ποῦ φοβοῦμαι μὴ κατηγορηθῶ παρὰ τοῦ
ἀγνώστου φίλου μου **Φίλωνος** ὡς σφετερι-
στής, ἀφ' οὗ μάλιστα αὐτὸς ἔχει τὴν μαγευτι-
κὴν ἀντἀπόκρισιν μὲ ὄλους τοὺς μὴνάς; Μ' ὄλον
ὅτι τὸν θαυμάζω καὶ ἀναγινώσκω μετὰ προ-
σοχῆς τὴν ὠραίαν ἀλληλογραφίαν του, μ' ὄλον
ὅτι εἶμαι, ἔστω καὶ ἐρήμην φίλος του, θὰ
ἀναγκασθῆ, καὶ μὲ τὸ δίκη του, ἄς τὸ ὀμο-
λογήσω, νὰ μὲ 'πῆ τὸ γνωμικόν

Φίλος ἐπιζήμιος ἐχθρὸς ἀποκαλεῖται

ἢ τοῦλάχιστον τὴν δημῶδη παροιμίαν

'Αρβαρίτ' ἔν κάμης φίλο

βάστα καὶ κομμᾶτι ξέλο,

ἀφ' οὗ μάλιστα θὰ πρόκειται γιὰ τὸν Ἀπρίλην,
τὸν τιναχτοκοφινίδην.

* *
Τί ὠραῖος μὴν, μὰ τὴν ἀλήθεια, καὶ πόσον
ὠραῖα τὸν παριστάνει ὁ ἀείμνηστος Ζαλακώ-
στας, λέγων ὅτι κατ' αὐτὸν

'Η γῆ γελάει καὶ ὁ οὐρανὸς μαργαριτάρια
[χύνει

εἰς τὰ τριαντάφυλλα της·

καὶ κάπου, κάπου φαίνονται καὶ μαγαμέροι
[κρίνοι

'Αγρίμι κἄν τοὺς ἄπτησε, κἄν ἄπορος δια-
[βάτης.

Μὲ τὸν Ἀπρίλη ὅμως καὶ τὰ φοβερὰ γελά-
σματτα τῆς πρώτης ἡμέρας του εἰσῆλθόμεν εἰς
τὸ τελευταῖον τέταρτον τῆς Ἁγίας καὶ Μεγά-
λης Τεσσαρακοστῆς, κατὰ τὴν ὁποίαν ἡ Ἁγίω-

τάτη ἡμῶν Ἐκκλησία ἀνέμελλψε καὶ πάλιν τοὺς
ἐξῶχος ὠραίους ὕμνους, τοὺς ὁποίους μόνον
Θεόπνευστοι ὕμνογράφοι ἔμποροῦσαν νὰ γράψουν
μὲ τόσην λεπτότητα καὶ τόσην ποιητικὴν
φαντασίαν καὶ τοὺς ὁποίους ὅσον ἀναγινώσκεις,
ἢ ὅσον ἀκούεις τις τόσον καὶ εὐχαριστεῖται
περισσότερον.

Μὲ τὸν αὐτὸν μὴνα εἰσῆλθόμεν καὶ εἰς ἄλλο
τελευταῖον τέταρτον, τὸ ὁποῖον διὰ τοὺς μα-
θητὰς καὶ τὰς μαθητριάς ἔχει μεγάλην σημα-
σίαν· πρόκειται περὶ τοῦ τελευταίου τετάρτου
τοῦ... σχολικοῦ ἔτους. Φαντάζομαι τὴν
λαχτάρα καὶ τὰ μ'κατάκια σας νὰ γουρλόουν,
μικροὶ μου ἀναγνώσται, καὶ μὲ τὴν ἀνάμνησιν
μόνον τῆς εὐτυχῆς αὐτῆς ἐποχῆς. Ἄχ! δὲν
'ξεύρετε τὴν εὐτυχίαν σας καὶ νομίζετε πῶς
αἱ διακοπαὶ ἔγεινεν μόνον διὰ τὸ ραχάτι
σας! Θὰ ἠκούσατε βέβαια μιὰ παροιμίαν 'ποῦ
λέγει «ὅ, τι σπειρῆς θὰ θερίσῃς»· λοιπόν· ὁ εἰς
τὴν ἀνάπαυσίν του μόνον ἀποβλέπων δὲν
σπείρει διὰ νὰ θερίσῃ ἄλλο, παρὰ τὴν ἀνάθειαν,
τὴν ὀκνηρίαν καὶ, τὸ σπουδαιότερον, τὴν περι-
φρόνησιν τοῦ κόσμου. Ἄλλὰ θὰ μὲ 'πῆτε
ἄνοιξις, θέρος σοῦ λέγει ὁ ἄλλος, ἄνοιξις τῆς
φύσεως, ἄνοιξις τῆς χαρᾶς, ἄνοιξις τῶν ἀνθῶν,
ἄνοιξις τῆς καρδιᾶς, ἄνοιξις καὶ παραμοναὶ
τῆς ἐξοχῆς, τοῦ ραχατιοῦ καὶ... τοῦ κλεισί-
ματος τῶν σχολείων. Δὲν λέγω τὸ ἐνκντίον·
καιρὸς παρτί πράγματι· ἀλλ' εἶναι μερικὰ
πράγματα, ὅταν τὰ γράμματα, τὰ ὅποια φιλο-
τιμοῦνται νὰ σᾶς μιμηθῶσι καὶ ὅταν εἰς τὰ ἀ-
φίνετε, σπεύδουν καὶ αὐτὰ νὰ σᾶς ἀφήτουν...
'Ἄλλ' ἐπὶ τοῦ τρυφεροῦ καὶ συγκινητικοῦ διὰ
τοὺς πολλοὺς σας θέματος θὰ ἀναγκασθῶ νὰ
ἐπανέλθω εἰς ἄλλην ἐπιθεωρήσιν μου.

* *
Κατὰ τὸν μὴνα τοῦτον ἐτοιμάζονται ν'ἀνα-
χωρήσουν οἱ ἀντιπρόσωποι ὄλων τῶν Κυβερνή-
σεων διὰ τὸ μέγα συνέδριον, τὸ ὁποῖον, χάριν
τῆς ἀδελφοποιήσεως τῶν ἐθνῶν καὶ τῆς αἰω-
νίως εἰρήνης τοῦ κόσμου προσεκάλεσεν ἡ εὐγε-
νῆς καὶ μεγάλη καρδιά τοῦ εὐκισθήτου καὶ
φιλανθρωποτάτου Τσάρου. Γιὰ φαντασθῆτε,
μικροὶ μου φίλοι, τὴν χαρὰν τῶν ἀνθρώπων, ἂν
τὸ συνέδριον αὐτὸ φέρῃ τὸ ποθοῦμενον ἀποτέ-
λεσμα! πόσα κτυποκαρδία θὰ παύσουν, πόσαι
οικογένειαι δὲν θὰ ἀπορραγίζωνται καὶ ποῖα
εὐτυχία θὰ ἀρχίσῃ διὰ τὴν ἀνθρωπότητα!

* *

'Επειδὴ ἠμιλοῦμεν γιὰ χαράς, φαντα-
τασθῆτε καὶ τὴν χαρὰν τῆς μητρὸς τοῦ
προέδρου τῆς Γαλλικῆς Δημοκρατίας κ. Λουμ-
πέ, ἡ ὁποία ἔς τὰ γεράματα τῆς ἡζιώθη
νὰ ἴδῃ τὸν υἱὸν τῆς, τὸν ἀγαπητὸν τῆς
Αἰμύλιον, τὸν ὁποῖον μὲ τὸ γάλα τῆς ἔθρε-
ψε, καὶ τὸν ὁποῖον ἐκοίμιζε ἔς τὴν ἀγκαλιά
τῆς μικρὸν, μικρούτσικο, νὰ τὸν δέχεται τώρα
εἰς τὴν αὐτὴν ἀγάλην δοξασιμένον τόσον, ὅσον
οὐδ' ἠλπίζε κἄν. Ὁ Αἰμύλιος τῆς ἂν ἔγεινεν ὁ
πρῶτος πολίτης τῆς Γαλλίας εἶναι πάντοτε ὁ
τρυφερός υἱὸς τῆς, τὸ λατρευτὸ παιδί τῆς· ἡ
πρώτη δὲ πόλις, τὴν ὁποίαν ὡς ἀνώτατος ἄρ-
χων τοῦ ἔθνους του ἐσκέφθη νὰ ἐπισκερθῆ,
εἶναι ἐκείνη, εἰς τὴν ὁποίαν εἶδε τὸ φῶς
τῆς ἡμέρας. Ὡραῖον, μὰ τὴν ἀλήθειαν, μά-
θημα δίδει εἰς ὄλους μας διὰ τοῦ πρώτου
ταξειδίου του ὁ πρῶτος τῆς Γαλλίας πολίτης·
ἐποθοῦσε νὰ υπάγῃ εἰς Μοντελιμάρ, ὅχι μόνον
διὰ νὰ τιμῆσῃ τὴν γενέθειόν του πόλιν, ἀλλὰ
καὶ γιὰ νὰ φιλήσῃ τὸ χέρι ἐκείνης, παρὰ τῆς
ὁποίας ἔλαθε τὴν ζωὴν καὶ νὰ λάβῃ τὴν
εὐχὴν τῆς.

Εὐχὴ γοργοῦ ἀγόραζε καὶ ἰ τὸ βοννὸ ἀρέ-
βαιε, λέγει μιὰ κινὴ παροιμία· καὶ ὁ πρόεδρος
Λουμπέ, ἐπειδὴ ἀνέβη τὸ ὑψηλότερον μέρος τῆς
πολιτικῆς ἐξουσίας τῆς πατρίδος του, ἔσπευσε
νὰ λάβῃ τὴν θερμὴν εὐχὴν τῆς μητρὸς του.

Εὐτυχὴς μήτηρ!

Εὐτυχὴς υἱός!

* *
Μὲ τὸ δεύτερον δεκάήμερον τοῦ μηνός του-
του εἰσῆλθόμεν εἰς τὴν Ἁγίαν καὶ Μεγάλην
Ἑβδομάδα, εἰς τὴν ἐβδομάδα τῶν Παθῶν τοῦ
Κυρίου, ἡ ὁποία κατὰ φυσικὸν πλέον νόμον θὰ
μᾶς φέρῃ τὰ κόκκινα αὐγά καὶ... ὁκτὼ τοῦλά-
χιστον ἡμερῶν διακοπᾶς.

* *
Ἦθελα νὰ σᾶς γράψω διὰ τὴν φιλίαν τοῦ
Κυρίου ἡμῶν πρὸς τὸν Λάζαρον, ἢ κἄν περὶ τῆς
Κυριακῆς τῶν Βαθίων καὶ διὰ τὰ βγάγι· φο-
βούμενος ὅμως μὴ δὲν τὰ βγάλω πέρα μὲ τὰ ὀ-
ρακτὰ θερησκευτικὰ ἀναγνώματα τοῦ γλυκυτάτου
Πατῆ-Σπύρου καὶ τοῦ σεβαστοῦ ἱερομονάχου
Μάρκου τοῦ Ἐρεσίου, περιορίζομαι νὰ εὐχηθῶ
εἰς ὅλας καὶ ὄλους τοὺς ἀναγνώστὰς μου νὰ
διέλθωσι τὰς Ἁγίας ταύτας ἡμέρας ἐν ὑγειᾷ
καὶ νὰ ὑποδεχθῶσι μὲ χαρὰν τὸ ἐπὶ θύρας
'Ἄγιον Πάσχα, μετὰ τὸ ὁποῖον ἐλπίζω νὰ
συναντηθῶμεν καὶ πάλιν.

Μελωδιγενής.

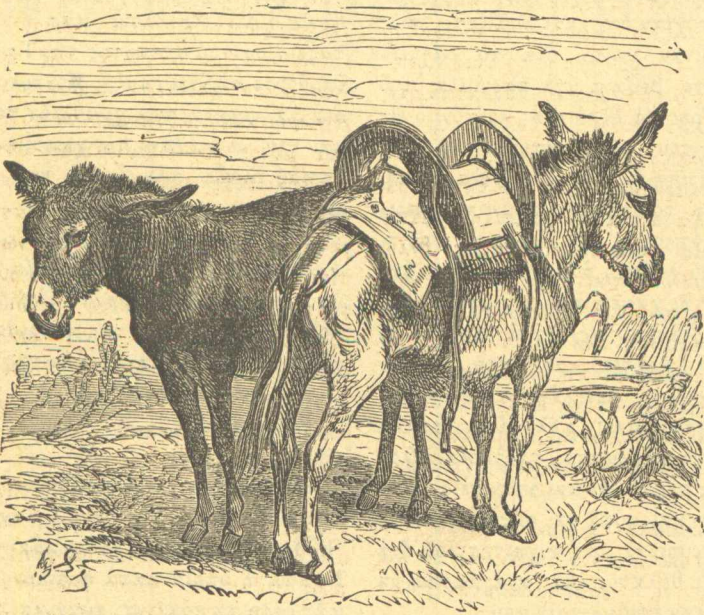
ΕΚ ΤΗΣ ΦΥΣΙΟΓΝΩΣΙΑΣ

Ο ΟΝΟΣ

όνος, τὸν ὅποιον πολλάκις ἀναφέρομεν μετὰ περιφρονησεως εἶναι ζῶον οἰκιακὸν χρησιμώτατον εἰς τὸν ἄνθρωπον. Καὶ δὲν εἶνε μὲν τόσον ὠραιοῦς ὅσον ὁ ἵππος, εἶναι ὅμως ἐπίσης ὠφέλιμος καὶ ἀπαραίτητος ὑπηρετίας, διότι ἐκτελεῖ μετὰ παραδειγματικῆς ὑπομονῆς καὶ ἀγογγύστως πᾶσαν ἐργασίαν, τὴν ὅποιαν τῷ ἐπιβάλλουσιν. Σύρει μικρὰς ἀμάξας, φέρει ἐπὶ τῆς ράχεις του διάφορα φορτία καὶ χρησιμεύει πολλάκις ὡς ὄδηγός τῶν ποιμνίων καὶ τῶν καμήλων· δὲν ἀποκάμνει δὲ ὅσον καὶ ἂν εἶνε δύσκολος καὶ κοπιαστικὴ ἡ ἐργασία, εἰς τὴν ὅποιαν ὑποβχλλεται, ἀφ' οὗ πολλάκις ἐκτελεῖ μετὰ μεγάλης ὑπομονῆς ἔργα, τὰ ὅποια δύσκολως θὰ ἠδύνατο νὰ ἐκτελέσει καὶ αὐτὸς ὁ ἵππος. Ὁ ὄνος βαδίζει ἀσφαλῶς, ἐλαφρῶς καὶ συνεχῶς· δύναται δὲ ἐπὶ ὄρας ὀλοκλήρους, καὶ ὑπὸ τὸν καύσωνα τοῦ ἡλίου, νὰ περιπατῇ φέρων ἐπὶ τῆς ράχεις τὸν ἀδιάκριτον ἀναβάτην του.

Ἐχει ἓν μόνον μέγα ἐλάττωμα, τὸ ὅποιον φαίνεται, ἀποκτᾶ διὰ τῆς κακῆς ἀνατροφῆς· εἶνε πείσμων. Ἄν δὲν εἶχε τὸ ἐλάττωμα τοῦτο θὰ ἦτο τὸ καλλίτερον ἀπὸ ὅλα τὰ οἰκιακὰ ζῶα. Ἐνεκα τοῦ ἐλαττώματος τούτου ἀπολαμβάνει συχνὰ εἰς ἀντάλλαγμα τῶν ὑπηρεσιῶν του ἀνηλεῆ ραγδαία ζυλοκοπήματα, τὰ ὅποια ὅμως πολλάκις δέχεται μετὰ πρωτοτύπου γενναιότητος καὶ ὑπομονῆς. Ὁ ὄνος εἶνε δύστρο-

πος καὶ ὀλίγον πονηρός· δείγματα τούτου παρέχει συχνάκις τρίβων τὸν ἀναβάτην του πρὸς τοὺς τοίχους ἢ ἐντὸς τῶν πυκνῶν κλάδων τῶν δένδρων. Πολλάκις ἡ δυστροπία καὶ ἐπιμονὴ του φθάνει εἰς βλαβερὰ ἀπερίγραπτον· ἀποτόμως ἴσταται καὶ δὲν ἐννοεῖ νὰ προχωρήσῃ καὶ ἂν ἀκόμη τὸν ὠθοῦσιν ὀπισθεν, δέχεται τὰ ζυλοκοπήματα ὡς ἀνάισθητος, κινεῖ τὰ ὠτά του συνεχῶς ὡσεὶ ἐκφράζων τὴν δυσαρέσκειαν καὶ ἐπιμονὴν του, πολλάκις δὲ δάκνει καὶ δὲν ὀκνεῖ νὰ καταφέρῃ καὶ γενναῖα λακτίσματα ἢ νὰ κυλισθῇ κατὰ γῆς ἀδιαφορῶν ἂν φέρῃ ἐπὶ τῆς ράχεις αὐτοῦ ἀναβάτην ἢ φορτίον. Ἐν τούτοις, διὰ τῆς καλῆς ἀνατροφῆς δύναται καὶ ὁ ὄνος νὰ γείνη εὐπειθὴς ὑπηρετῆς τοῦ ἀνθρώπου.

Ὁ ὄνος εἶνε ἀρετὰ εὐφυῆς καὶ ἔχει φοβερὸν μνημονικόν· διότι ὄχι μόνον γνωρίζει τὸν κύριόν του τὸν ὅποιον συνήθως ὑποδέχεται διὰ ζωηρῶν χαιρηντισμῶν, ἀλλ' ἀναγνωρίζει εὐκόλως τοὺς δρόμους, διὰ τῶν ὅποιων ἀπαξ διήλθεν, ἰδίᾳ δὲ τὸν σταῦλον του.

Ὁ φυσιοδίφης Φραγκλίνος διηγείται ὅτι κατὰ Μάρτιον τοῦ 1816 ἐπεβίβασαν ὄνον ἐπὶ τῆς φρεγάτας Ἰστερ ἀπὸ τοῦ Γιβραλτάρ διὰ τὴν νῆσον Μελίτην. Τὸ πλοῖον ἔνεκα τρικυμίας ἐξώκειλε παρὰ τὸ ἀκρωτήριον Gat· ὁ δὲ ὄνος ἐρρίφθη εἰς τὴν μαινομένην θάλασσαν. Πρωίαν τινὰ πρὸ τῶν πυλῶν τοῦ Γιβραλτάρ ἐνεφανίσθη ὄνος, ὅστις διηυθύνθη κατ' εὐθείαν εἰς τοὺς σταύλους τοῦ πωλησαντος αὐτὸν ἐμπόρου. Ἐννοεῖται ὅτι ὁ ἔμπορος ἐνόμισεν ὅτι διὰ τινὰ αἰτίαν ὁ ὄνος εἶχεν ἐγκαταλειφθῆ εἰς Γιβραλτάρ. Ἄλλ' ὅποια ὑπῆρξεν ἡ ἐκπλήξις του ὅταν ἔμαθεν ὅτι ὁ ὄνος οὗτος εἶχε κατορθώσῃ ὄχι μόνον νὰ διαφύγῃ τὴν μανίαν τῶν φοβερῶν

κυμαίων, ἀλλὰ καὶ νὰ διατρέξῃ ἄνευ πυξίδος καὶ γεωγραφικοῦ χάρτου ἢ τοῦλάχιστον ὀδηγοῦ, ἀπόστασιν 200 περίπου μιλλίων, τὴν ὅποιαν οὐδέποτε ἄλλοτε εἶχε διέλθῃ.

Τὴν πονηρίαν τοῦ ὄνου δύναται τις νὰ θυμᾶται ἂν τὸν ἴδῃ διερχόμενον τὰς ὄρεινὰς ἀτραπούς τοῦ Habesch ἐν Ἀφρικῇ, εἰς τὰς ὅποιας εὐρίσκονται ἄγρια θηρία· βεδίζει μετὰ μεγάλης προσοχῆς καὶ ἀνησυχίας· ὑψώνει ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν τὴν κεφαλὴν πρὸς τὰ ἄνω· κινεῖ τὰ μακρὰ ὠτά του· ὄσφραίνεται ἐπιδεικνύων τοὺς λευκοὺς ὀδόντας του καὶ ἐν γένει προσπαθεῖ μορράζων διὰ πικρὸς τρόπον νὰ ἐννοήσῃ ἂν κανὲν θηρίον διήλθεν ἢ εὐρίσκεται· ἐκεῖ που πλησίον ἂν δὲ πεισθῇ περὶ τούτου τότε ἀλλοίμονον! ἴσταται μετὰ τρόμου καὶ δὲν προχωρεῖ παρὰ μόνον ἂν ὁ ὄδηγός του ἀναλάβῃ προπορευόμενος νὰ τὸν ὀδηγήσῃ, πονήρως ὑπολογίζων τότε ὅτι ὁ ὄδηγός του θὰ καταργωθῇ ἂντ' αὐτοῦ.

Ὁ ὄνος μολονότι γεννᾶται δούλος τοῦ ἀνθρώπου εἶνε εὐχαρὶς ἰδίᾳ ἐν τῇ νεότητι του καὶ ἀγαπᾷ νὰ πηδᾷ ἀτάκτως λακτίζων δεξιά καὶ ἀριστερά χωρὶς νὰ ἐναλογίζηται τὸ θλιβερόν καὶ ἄχαρι μέλλον του.

Μαθητὴν δὲ κατὰ τὸν Scheitlin νὰ ἐκτελεῖ διαπύρους ὑπηρεσίας ἔστω καὶ ὀλίγον δυσκόλως ὡς καὶ γυμνάσματα· δηλ. νὰ πηδᾷ, νὰ χορεύῃ, νὰ ἀνοίγῃ θύρας διὰ τῶν ὀδόντων του, νὰ ἀναβαίνει καὶ καταβαίνει κλίμακας, νὰ ἀπαντᾷ ναι ἢ ὄχι διὰ τῶν κινήσεων τῆς κεφαλῆς του κτλ.

Ὁ ὄνος δὲν προσβάλλεται εὐκόλως ὑπὸ τῶν καιρικῶν μεταβολῶν· ἡ μόνη ἐπίδρασις αὐτῶν ἐπὶ τούτου εἶνε ὅτι καταλαμβάνεται πολλάκις ὑπὸ εἴδους χαρᾶς, ρίπτει τὴν κεφαλὴν πρὸς τὰ ἄνω, πηδᾷ, τρέχει κτλ.

Οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ ὄνου εἶνε ζωηροὶ· τὰ δὲ ὠτά του εἶνε πολὺ μακρὰ· συνειθίζει δὲ νὰ τὰ στρέφῃ πάντοτε πρὸς τὸ μέρος, ἀπὸ τὸ ὅποιον θέλει νὰ ἀκούσῃ. Ὁ ὄνος φαίνεται ὅτι δὲν ἔχει μουσικὸν τάλαντον· ἐν τούτοις ὁ Φραγκλίνος διηγείται ὅτι ὄνος τις συνειθίζει νὰ πλησιάζῃ καθ' ἑλάχιστην εἰς τὰ προάθια ἐξοχικῆς τινας ἐπαύλειος καὶ νὰ ἀκροᾶται μετὰ μεγάλης ὑπομονῆς καὶ εὐχαριστήσεως τὴν καλλιφώνον οἰκοδέσποιναν, ὅταν αὕτη ἤρχιζε νὰ ψάλλῃ ἡμέραν τινὰ μάλιστα ὁ μουσικὸς οἰστρος τοῦ ἐρασιτέχνου ὄνου τόσον ἐκορυφώθη, ὥστε ἐτόλμησεν, ὁ ἀδιάκριτος, καίτοι ἀπρόσκλητος ἐν στιγμῇ, καθ' ἣν ἐψάλλ-

λετο μουσικὸν τεμάχιον ἐνθουσιασθεὶς νὰ προβάλλῃ τὴν κεφαλὴν του ἐντὸς τοῦ δωματίου καὶ νὰ προσθέσῃ καὶ οὗτος τὸ κατ' αὐτὸν ἐλλείπον ἐκ τοῦ μουσικοῦ τούτου τεμαχίου, ἦτοι τοὺς ἤχηρους καὶ μελωδικούς ὀγκημούς του. Ὁ Ἐρατμος δὲν πιστεύει εἰς τὰ μουσικὰ ἐνστικτα τοῦ ὄνου, λέγει ὅμως ὅτι καίτοι συμβάλλει ὀλίγιστα εἰς τὴν μουσικὴν ἐνόσφζῃ ὑπηρετεῖ ταύτην γενναίως μετὰ θάνατον παρέχων τὸ δέρμα του πρὸς κατασκευὴν τῶν καλλιτέρων τυμπάνων καὶ τὰ ὀττὰ τῶν κνημῶν του πρὸς κατασκευὴν τῶν κλωῶν εὐθυαύλων.

Ὁ ὄνος εἶνε ὀλιγαρκῆς ὡς φιλόσοφος καὶ ὑποφέρει μεθ' ὑπομονῆς τὰς πικρίας τοῦ βίου, ἀρκούμενος εἰς ὀλίγας μόνον ἀκάνθας καὶ εἰς ἄλλα διάφορα ξηρὰ χόρτα, τὰ ὅποια ὁ ἵππος καὶ τὰ λοιπὰ ζῶα περιφρονοῦσι. Πολλάκις μάλιστα ὑποφέρει δι' ὅλης τῆς ἡμέρας νῆστις, διότι ἐγκαταλείπεται ὁ δυστυχῆς εἰς τὴν τύχην του ἀναγκάζόμενος νὰ εὕρῃ τὴν τροφὴν του μόνος του ἐκτιθέμενος οὕτω εἰς τὰς ἀτυμοσφαιρικὰς μεταβολὰς. Ἀγαπᾷ ὅμως τὸ καθαρὸν ὕδωρ καὶ δὲν εὐχαριστεῖται συνήθως νὰ πίνῃ παρὰ μόνον ἀπὸ τὰ γνωστὰ του μέρη· πίνει δὲ χωρὶς νὰ βυθίζῃ τὸ ρύγχος του καὶ τοῦτο διὰ νὰ μὴ θλωτῇ τὸ ὕδωρ, διότι θολόν ὕδωρ δὲν πίνει. Ἀποφεύγει ἐπίσης τὴν ὑγρασίαν· ἰδίᾳ δὲ δὲν ὑποφέρει νὰ βρέχῃ τοὺς πόδας του, διὰ τοῦτο, ἐὰν καθ' ὄδον εὐρεθῇ πρὸ τεμαχίων, στρέφεται καὶ ἐν ἀνάγκῃ ἀλλάσσει δρόμον διὰ νὰ μὴ λασπωθῇ.

Οἱ διάτμησι οἶνοι τῶν Πριγκηπονήτων στολιζόμενοι ὑπὸ τῶν ὀδηγῶν ἢ τῶν κυρίων των διὰ διαπύρων κοσμημάτων χρησιμεύουσι κυρίως πρὸς ἱππασίαν· τοῦτο θεωρεῖται ὡς μοναδικὴ τιμὴ καὶ περιποίησις εἰς τὸν ὄνον των, διότι νομίζουσιν ὅτι οὗτος τότε εἶνε πλέον ὑπερήφανος καὶ εὐχαριστημένος· ἀφ' ἑτέρου ὅμως δὲν παύουσιν νὰ τὸν ἀρίνωσι νῆστιν, τὸν ζυλοκοποῦν ἀνηλεῶς καὶ οὐδ' ἐπὶ στιγμῇ τῷ ἐπιτρέπωσι νὰ ἀναπνεύσῃ, διότι οἱ κλωοὶ οὗτοι κύριοι του, ἅμα δὲν εὐρίσκουσιν ἀναβάτας χρησιμοποιοῦσι τοὺς δυστυχεῖς τούτους ὄνους, πρὸς μεταφορὰν ὕδατος ἢ ἄλλων φορτίων.

Ὁ ὄνος ἐπίσης ἀποφεύγει φρονίμως ποῖων νὰ διέλθῃ ἐκ νέου ἀπὸ μέρη εἰς τὰ ὅποια ἄταξ προστέρουσεν ἀναλογιζόμενος τὸ ἀδὲς ἐξαρματεῖν δὲν εἶνε ἴδιον σοφοῦ. Ἦνεν δὲ εὐτυχέστατος ὅταν κατορθόνῃ νὰ κυλισθῇ ἐντὸς τῶν χόρτων ἢ τῶν χωμάτων, τοῦθ' ὕπερ πράττει

μόλις ἀπαλλαγῆ τοῦ φορτίου του· τὴν εὐχαρίστησίν του ταύτην δεικνύει συνήθως καὶ διὰ τῶν ἡχηρῶν ὀγκληθμῶν του ἀποδεικνύων ἀπὸ τῆς μούσικης κλίσειν του.

Τὸ γάλα τῆς ὄνου συνιστάται παρὰ τῶν ἱατρῶν ὡς τροφή εἰς τοὺς ἐξητλημένους καὶ ἀδυνάτους ἀνθρώπους. Εἰστέθη δὲ εἰς Εὐρώπην ἐκ Κων/πόλεως ὑπὸ Ἰουδαίου ἱατροῦ, ὅστις προσεκλήθη ἐπὶ τούτῳ ἐκ Κων/πόλεως εἰς Παρισίους ὑπὸ τοῦ τότε ἀσθενοῦντος βασιλέως τῆς Γαλλίας Φραγκίσκου τοῦ Α'.

Ὁ ὄνος εἶνε ἐκ τῶν ἀρχαιοτέρων ὑπηρετῶν τοῦ ἀνθρώπου. Ὁ ἀρχαῖος Ἕλληνας ἱστοριογράφος Ἡρόδοτος ἀναφέρει ὅτι ὁ ὄνος ἦτο γνωστὸς ἐπὶ τῆς ἐποχῆς τοῦ βασιλέως τῶν Αἰγυπτίων Ψαμμήνου. Γνωστὸν εἶνε ἐπίσης ὅτι οἱ Ἑβραῖοι ἀπὸ τῶν ἀρχαιοτάτων χρόνων μετεχειρίζοντο τὸν ὄνον διὰ τὰς ἀνάγκας των. Ὁ ὄνος φαίνεται ὅτι κατάγεται ἐκ τοῦ ὄναγγρου ἢ μάλλον ἐκ τοῦ ἀγρίου ὄνου, ὅστις κατοικεῖ κατ' ἀγέλας τὰς πρὸς βορρᾶν τοῦ Habesch Ἀφρικανικῆς στέππας. Δύσκολον εἶνε νὰ ἀποτραπῆ τις ποῖον τῶν δύο ζώων ἐχρησιμοποίηθη πρότερον διὰ τὰς ἀνάγκας τοῦ ἀνθρώπου ὁ ὄνος ἢ ὁ ἵππος. Τὸ βέβαιον ὅμως εἶνε ὅτι, ὡς φαίνεται, ὁ μὲν ἵππος ὡς ἔχων πατρίδα τὴν κεντρικὴν Ἀσίαν ἐχρησιμοποίηθη ὑπὸ τῶν Ἰνδοευρωπαϊκῶν λαῶν, ἐνῶ ὁ ὄνος ὡς καταγόμενος ἐκ τῆς βορειαναστολικῆς

Ἀφρικῆς ἢ τῆς νοτιοδυτικῆς Ἀσίας ἐχρησιμοποίηθη τὸ πρῶτον ὑπὸ τῶν σημιτικῶν λαῶν.

Ἐκ τῆς Αἰγύπτου καὶ Ἰουδαίας ὁ ὄνος εἰστέθη εἰς τὴν Ἑλλάδα, ἐκ τῆς Ἑλλάδος εἰς Ἰταλίαν καὶ ἐκεῖθεν εἰς τὴν Γαλλίαν, Γερμανίαν, Ἀγγλίαν, Σουηδίαν καὶ τὰ λοιπὰ βόρεια μέρη. Εἰς τὴν Ἀμερικὴν τὸν μετέφερον μετὰ τοῦ ἵππου οἱ ἀνακαλύψαντες αὐτὴν Ἴσπανοί, ἐνθα κατ' ἀρχὰς οἱ ἰθαγενεῖς κάτοικοι μετὰ τρόμου καὶ φόβου μεγάλου ὑπεδέχθησαν τὰ ζῶα ταῦτα. Ἡ ἱστορία κατὰ διαφόρους ἐποχὰς ἀναφέρει ὄνους διαφόρων διαστῆμων ἀνδρῶν. Μεταξὺ τῶν διαστῆμων τούτων ὄνων ἀναφέρεται καὶ ὁ ὄνος τοῦ ἀρχαίου Ἑλληνικοῦ φιλοσόφου, Θαλῶ τοῦ Μιλησίου ὡς καὶ οἱ ὄνοι τοῦ Πυθαγόρα, μετ' ὧν οὗτος λέγεται ὅτι συνενεῖτο διὰ σημείων μεταξὺ τῶν νεωτέρων ὁ τοῦ αὐτοκράτορος Κομμύδου, ὁ τοῦ Ἡλιογαβάλου καὶ ἄλλοι. Οἱ καλλίτεροι, ὠραιότεροι καὶ μεγαλείτεροι ὄνοι εὐρίσκονται σήμερον εἰς τὰ θερμὰ καὶ ζηρὰ ἰδίως κλίματα, οἷα τῆς Ἰνδίας, τῆς Ἀραβίας, τῆς Περσίας, τῆς Κύπρου καὶ Αἰγύπτου, ὅπου σημειωτέον ὅτι τοὺς περιποιῶνται πολὺ καὶ τοὺς χρησιμοποιοῦσι πρὸς διαφόρους σκοπούς. Οἱ ὄνοι οὗτοι ζῶσι περὶ τὰ 25 ἔτη.

Ἡ θέα τοῦ ὄνου παρὰ τοῖς ἀρχαίοις ἐθεωρεῖτο πρόξενος εὐτυχίας, ἢ δὲ κεφαλή του ὡς ἐξασφαλίζουσα τὸν ἀγρόν, ἐντὸς τοῦ ὁποίου ἐτάφη ἀπὸ τὴν χάλιαζαν.

Φώτης.

ΑΘΗΝΑΪΚΟΣ ΦΑΚΕΛΛΟΣ

Αἱ ἡμέραι, τὰς ὁποίας διερχόμεθα μᾶς ἐνθυμίζον τὰς ὠραίας ἡμέρας, τὰς ὁποίας πρὸ τριῶν ἐτῶν διήλθομεν εὐτυχεῖς, διότι εἴχομεν τὴν δόξαν τῶν Ὀλυμπιακῶν ἀγῶνων καὶ εἰς ὅλα τὰ πέρατα τοῦ κόσμου ἠκούετο μετ' ἐνθουσιασμοῦ τὸ ὄνομα τοῦ Ἑλληνικοῦ πόσον εὐτυχεῖς θὰ εἶμεθα ἂν ἐμέναμεν μετ' ἐκείνην! Πόσα δὲν συνέβησαν κατὰ τὸ χρονικὸν αὐτὸ διάστημα!

Ἐνθυμοῦμαι ὅμως ἀκόμη καὶ τὴν λύπην, ἢ ὁποία ἐξωγραφῆθη εἰς τὰ πρόσωπα ὄλων ὅταν κατὰ τὰς τελευταίας ἰδίαις ἐκείνας ἡμέρας τῶν ἀγῶνων ἠκούσθη ἡ ἀπαίσια εἰδησις: ὁ **Τρι. κούπης ἀπέθανε**, ἢ ὁποία ἐπεσε σὴν ψυχρολουσία εἰς τὸν γενικὸν ἐνθουσιασμόν.

Δὲν θὰ ἐχάνετο βεβαίως ἡ Ἑλλάς διὰ τοῦ θανάτου ἐνὸς πολιτικοῦ τῆς ἔστω καὶ τόσον σπουδαίου ὡς ὁ Τρικούπης: ἢ ἀπώλεια ὅμως ἦτο τόσον αἰσθητὴ, ὥστε ὁ θάνατός του ἐθεω-

ρήθη δικαίως ὡς μεγίστη ἔθνικη συμφορά. Οὔτε ὁ «Παιδικὸς Κόσμος», οὔτε οἱ ἀγαπτοὶ ἀναγνώστῃ αὐτοῦ ἐπιθυμοῦν τὴν διὰ μακρῶν σκιαγραφίαν ἀνδρός, διὰ τὸν ὁποῖον ποταμοὶ ὄλοι μελάνης ἐξωδεύθησαν διὰ νὰ γραφῶσι τὰ κατ' αὐτόν. Ἀνέφερον μόνον περὶ αὐτοῦ τὰ ὀλίγα ταῦτα, διότι πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν, τῆ πρωιοβουλία πάντοτε τῆς ἀτυχοῦς ἀδελφῆς του, ἐγένετο τὸ ὑπὲρ ἀναπαύσεως τῆς ψυχῆς τοῦ μεγάλου ἀνδρός τριετὲς μνημόσυνον, τὸ ὁποῖον ἐμάζευσε περὶ τὸν καταπράσινον καὶ ἀειθαλῆ τάφον του τοὺς θαυμαστάς του, σπεύσαντας νὰ ἐκδηλώσωσι μίαν ἀκόμη φορὰν τὴν συμπάθειάν των εἰς τὴν λατρευτὴν ἀδελφὴν ἐκείνου, τοῦ ὁποίου ἢ μνήμη θὰ ἦναι αἰωνία: ἀπόδειξις τούτου εἶναι ὅτι τὸ πολιτικὸν κόμμα του καὶ μετὰ τὸν θάνατόν του ζῆ καὶ θὰ ζῆσῃ.

Θὰ ἠκούσαν βέβαια οἱ ἀγαπτοὶ ἀναγνώστῃ τοῦ «Παιδικοῦ Κόσμου» τὰ θαύματα ποῦ ἐγένοντο εἰς τὴν πόλιν μας τὴν ἡμέραν τῆς ἐρο-

τῆς τοῦ Εὐαγγελισμοῦ τῆς Θεοτόκου· διὰ τούτων ἀπεδείχθη καὶ πάλιν ὅτι ὁποῖος ἔχει μέσα του ἀληθῆ πεποιθήσιν εἰς τὸν Ὑψίστον βλέπει καὶ ἀπολαμβάνει ὅ,τι ἐπιθυμῆσῃ.

Δὲν πιστεύω νὰ ζῆλεύουν οἱ ἀναγνώστῃ τοῦ «Παιδικοῦ Κόσμου» τοὺς ἐδῶ συναδέλφους των μετὰ τὰς ἐξοχικὰς ἐκδρομάς, τὰς ὁποίας μελετοῦν νὰ κάμουν τώρα τὸ Ἅγιον καὶ Μέγα Πάσχα μετὰ τὰς διακοπὰς τῶν μαθημάτων αὐτῶν, ἀφ' οὗ ἔχουσιν ὠραιότερας ἐξοχὰς νὰ ἀπολαύουν καὶ νὰ διασκεδάσουν μὴ λησμονοῦντες ἐννοεῖται τὰ πρὸς τὸν ἑαυτὸν των χρέη των.

Πόσον πολύτιμα εἶναι τὰ πρὸς τὸν ἑαυτὸν του καθήκοντα τοῦ μαθητοῦ.

Χρεώσται οὗτος νὰ βάλῃ ἀσφαλεῖς βάσεις τῆς ἀνατροφῆς του· νὰ βάλῃ κεφάλαια διὰ τὴν ὄλην ζωὴν του, ἀφ' οὗ καὶ

τὰ ρεγομάθη τις δὲν τὰ ρεγοταγίται
καὶ ἔχων ὑπ' ὄψει του τὸ παραγγέλημα

Χόρευε, κυρὰ Μαροῦ, κ' ἔχε ἔννοια τοῦ σπητιοῦ
νὰ μὴ παραμελῆ τὰ μαθήματά του, διότι κατὰ ἡξευρον ὁ λαὸς ποῦ εἶπε

χαρὰ ἔς τὸ ρεῖο ποῦ δούλευε καὶ τὰ χεῖρα δουλεμένα.
Ἐδῶ ὑπάρχει ἢ ἐξῆς μόνον διαφορά.

Καὶ εἰς τὰς ἐξοχὰς σπουδάζει κανεὶς· διότι

Ἡ ΣΙΔΗΡΑ ΛΥΧΝΙΑ

(Παραμῦθιον)

Σέρον τις σεβάσμιος Δερβίτης, ὄνομαζόμενος Ἀβδουναδάρ, ἡσθένησεν εἰς τὴν οἰκίαν πτωχῆς χήρας, ἢ ὁποία κατόκει εἰς ἓν τῶν προαστείων τῆς Βαλσόρας. Ἡ χήρα περιποιήθη αὐτόν ὅσον ἡδύνατο καλλίτερον, ἕως ὅτου ὁ Δερβίτης ἀνέρωσε καὶ ἡδύνατο νὰ ἐξακολουθήσῃ τὴν ὁδοπορίαν του. Ὅταν λοιπὸν ἠτοιμάζετο νὰ ἀναχωρήσῃ, ἀφοῦ νύχαριστήσῃ τὴν χήραν διὰ τὴν καλωσύνην καὶ τὰς περιποιήσεις τῆς, τῆ εἶπε: Βλέπω ὅτι εἶσαι πολὺ πτωχὴ καὶ δὲν δύνασαι νὰ φροντίσῃς διὰ τὴν ἀνατροφήν τοῦ υἱοῦ σου ὅπως πρέπει· ἂν θέλῃς νὰ μοὶ τὸν ἐμπιστευθῆς, θὰ φροντίσω ἐγὼ πατρικῶς δι' αὐτόν.

Ἡ χήρα νύχαριστήσῃ τὸν Δερβίτην καὶ τῷ ἐνεπιστεύθη μετ' εὐγνωμοσύνης τὸν μονογενῆ τῆς Ἀβδαλλά. Ἀνεχώρησαν λοιπὸν ἀμόφτεροι διὰ ταξιδίον, τὸ ὁποῖον ἐπρόκειτο νὰ διαρκέσῃ δύο ὀλόκληρα ἔτη, ὡς ἔλεγεν ὁ Δερβίτης. Καθ' ὁδὸν ὁ Ἀβδουναδάρ ἐφρόντιζε περὶ τοῦ νέου προστατευομένου του ὡς ἀληθῆς φιλόστοργος πατὴρ περὶ τοῦ υἱοῦ του, ἐδίδασκεν αὐτόν τακτικῶς καὶ προσεπάθει ὄχι μόνον τὸν

κάθε σπιθαμὴ τῆς γῆς ἐδῶ εἶνε στολισμένη μετὰ τὰ ὠραιότερα διδάγματα τῆς μυθολογίας καὶ τῆς ἱστορίας· εἰς αὐτὰς δὲ ἔμπορεῖ κανεὶς νὰ ξανασάβῃ καὶ νὰ νοιώσῃ τὴν καρδίαν του ν' ἀγαλλιάσῃ ἀπὸ τὰς ἀναμνήσεις τὰς ἱστορικὰς, αἱ ὁποῖαι τοῦ παρουσιάζονται γιὰ νὰ τοῦ κάμουν συντροφιά καὶ εἰς αὐτὴ τὴν ἐρημία.

Ὅσοι παραδείγματος χάριν καταβαίνουν εἰς τὸ Φάληρον τρέχουν μετὰ τὸν νοῦν των εἰς τὰ εὐτυχῆ περασμένα ἐκεῖνα χρόνια, ποῦ αἱ γυναῖκες μάζευαν ἔς τὸ ἀκρογιάλι τ' ἀπομεινάρια τῶν Περσικῶν πλοίων γιὰ νὰ τηγανίσουν τῆς ἀθερίνης, ποῦ οἱ γονεῖς, οἱ δύζυγοι καὶ οἱ ἀδελφοὶ των εἶχον ψαρεύσῃ εἰς τὴν ἀκρογιάλι ἐκεῖνην.

Ἄλλοι εὐτυχέστεροι ἀκολουθοῦσι μετὰ τῶν γονέων των τὰς ἐκδρομάς μετὰ τῶν φιλαρχαίων εἰς τὴν Ὀλυμπίαν, εἰς τοὺς Δελφούς, εἰς τὰς Μυκίνας, εἰς τὸ Ἄργος, εἰς τὴν Κόρινθον καὶ εἰς τόσα ἄλλα ἱστορικώτατα μέρη, εἰς τὰ ὁποῖα περιηγούμενοι διδάσκονται πάντοτε μελετῶντες ἐπὶ τόπου καὶ ἐπὶ τῶν ἀριστουργημάτων τῆς ἀρχαίας τέχνης πόσον μεγάλα ἔργα ἔμπορῶσαν νὰ κάμουν ἐκεῖνοι, οἱ ὁποῖοι δὲν ἐφρόντιζαν διὰ τὸν ἑαυτὸν των, ἀλλὰ διὰ τὴν πατρίδα των.

Ἴων.

νοῦν, ἀλλὰ καὶ τὴν καρδίαν τοῦ Ἀβδαλλά νὰ μορφώσῃ καὶ νὰ ἐξευγενίσῃ· ὁ νέος ἀναγνωρίζων τὰς φροντίδας καὶ τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ ἀγαθοῦ Δερβίτου, νύχαριστεῖ αὐτόν θερμότατα, ἀλλ' ὁ σοφὸς γέρον τῷ ἔλεγεν: «Υἱέ μου, μόνον διὰ τῶν πράξεων δεικνύει κανεὶς τὴν εὐγνωμοσύνην του».

Μίαν ἡμέραν ἔφασαν εἰς μεμακρυσμένον τινὰ τόπον, ὅπου ὑψούντο περὶξ ὑψηλὰ καὶ ἀπόκορμηνα ὄρη· ἐκεῖ ὁ Δερβίτης ἐστάθη ἐπὶ τινὰ λεπτὰ σιγηλὸς καὶ ἔπειτα εἶπε πρὸς τὸν Ἀβδαλλά: «Ἐδῶ, υἱέ μου, εἶνε τὸ τέλος τοῦ ταξιδίου μας· τώρα δύνασαι νὰ μοὶ δείξῃς τὴν ἀφοσίωσιν καὶ τὴν εὐγνωμοσύνην σου». Ἦναψεν ἔπειτα πυρᾶν, ἔρριψεν ἐπ' αὐτῆς εὐώδεις κόκκους καὶ ἐψιθύριζεν ἀκαταλήπτους τινὰς λόγους. Διὰ μιᾶς τότε ἤνοιξεν ἡ γῆ καὶ διὰ τοῦ στενοῦ χάσματος ἐφαίνοντο μαρμαρίναι βαθμιδῆς ἀτελεύτητοι. «Ἐμπρός! εἶπεν ὁ Δερβίτης πρὸς τὸν νέον, κατὰ βῆμα ἐδῶ, ἀγαπητέ μοι Ἀβδαλλά. Σκέψου, ὅτι ἀπὸ σέ μόνον ἐξαρτᾶται νὰ μοὶ κάμῃς μίαν μεγάλην ὑπηρεσίαν· αὐτὴ εἶνε ἡ μόνη ἵσως περίστασις διὰ νὰ μοὶ δείξῃς τὴν εὐγνωμοσύνην σου· ἔσο φρόνιμος καὶ μὴ θαμβωθῆς ἀπὸ τοὺς θησαυρούς, τοὺς ὁποίους ἐκεῖ κάτω θὰ ἴδῃς, μόνον νὰ λάβῃς σιδηρᾶν

τινα δωδεκάφωτον λυχνίαν, ἥτις κρέμαται παρά τὴν ἀνοικτὴν θύραν δωματίου τινός, καὶ νὰ μοὶ τὴν φέρης· αὕτη μοὶ ἀναγκαῖοι πολὺδιὰ τὴν εὐδαχιμονίαν μου· φέρε μού τὴν, υἱέ μου».

Ὁ Ἀβδαλλὰ κατέβη ἀμέσως καὶ μετὰ μεγάλῃς τόλμῃς εἰς τὸ χάσμα· μόλις ὅμως ἐφθασεν εἰς ἀπέραντον στοῦν καὶ παρετήρησε τοὺς μυθῶδεις σωροὺς τοῦ χρυσοῦ, τῶν ἀδαμάντων καὶ λοιπῶν πολυτίμων λίθων, ἤρχισε παρά τὴν ρητὴν διαταγὴν τοῦ Δερβίσου νὰ πληροῖ τὰ θυλάκιά του καὶ ἐλυπεῖτο, διότι δὲν ἠδύνατο νὰ λάβῃ περισσότερα. Ἐνῶ ὅμως κατεγίνετο εἰς τὸ νὰ ἐκλέγῃ τοὺς ὠραιότερους λίθους, ἐκλείσθη ἄνωθεν αὐτοῦ ἡ ὀπὴ μετὰ φοβεροῦ πατάγου, αἱ λυχνίαι ἐσβέσθησαν ἡ μία μετὰ τὴν ἄλλην καὶ ὁ Ἀβδαλλὰ μετὰ φρίκης καὶ

τρόμου εὐρέθη ζῶν τεθαμμένος. Ἐνεθυμήθη ὅμως τὴν παραγγελίαν τοῦ Δερβίτου καὶ βοηθούμενος ἀπὸ τὴν λάμψιν τῶν ἀδαμάντων εὗρε καὶ ἔλαβε τὴν λυχνίαν. Περὶλυπος καὶ ἐλέγχων ἑαυτὸν διὰ τὴν πρὸς τὸν Δερβίσην παρακοὴν του, κατῶρθωσε νὰ ἀνακαλύψῃ ἀσθενῆ τινα λάμψιν, εἰσδύουσαν διὰ τινος ὀπῆς· ἐπλάτυνε τὴν ὀπὴν διὰ τῶν χειρῶν του καὶ μετὰ πολυλᾶς δυσκολίας κατῶρθωσε νὰ ἐξέλθῃ τοῦ τάφου του. Ἐζήτησεν ἀμέσως τὸν Δερβίσην, ἵνα τῷ δώσῃ τὴν σιδηρᾶν λυχνίαν καὶ ἐσκέπτετο νὰ χωρισθῇ ἔπειτα ἀπὸ αὐτὸν καὶ νὰ ζήσῃ μετὰ τοὺς θησαυροὺς, τοὺς ὁποίους ἐκ τοῦ χάσματος παρέλαβεν, ἀλλ' ὁ Δερβίσης οὐδαμοῦ ἐφαίνετο.

(Ἔπεται τὸ τέλος).

ΠΑΣΧΑΛΙΑΤΙΚΟΣ ΧΑΙΡΕΤΙΣΜΟΣ

ΜΙΚΡΟΥ ΠΑΙΔΙΟΥ.

ΞΕΙΝΟΙΣ

Χριστὸς ἀνέστη! Ἥλιθ' ἢ Πασχαλιά!
Τῆς ἐκκλινοῦσας τὰ σήμαντρα φωνάζουν.
Καὶ ὅλοι με εὐχαῖς καὶ με φιλιὰ
Τὴν εὐθυμν γιορτὴ μας ἐορτάζουν.
Χριστὸς ἀνέστη! Χαίρει ὅλ' ἢ γῆ
Καὶ τὰ οὐράνια εἶνε ἀνοιγμένα·
Τὸν κόσμον ὁ Χριστὸς μας εὐλογεῖ.
Κι' ὅ,τι ζητήσῃ δίνει στὸν καθένα.
Ἐγὼ ἀπ' τὸν καλὸ μας τὸν Χριστὸ
Δὲν θὰ ζητήσω τίποτε γιὰ μένα,
Γιὰ σᾶς, γονεῖς μου, μόνο τοῦ ζιτῶ
Χρόνια πολλὰ καὶ τρισευτυχισμένα.

Εἰσαομένην.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΟΥ «ΠΑΙΔΙΚΟΥ ΚΟΣΜΟΥ»

Ὁ «Παιδικὸς Κόσμος» εὐχεται εἰς ὅλους τοὺς φίλους καὶ συνδρομητὰς του νὰ διέλθωσι ἐν φαιδρότητι καὶ ὑγείᾳ τὰς Ἁγίας τοῦ Πάσχα ἡμέρας· ἰδιαίτερος δὲ εἰς ὅσους ἐκ τῶν μικρῶν του φίλων τοῦ ἐστεῖλαν εὐχὰς ἐπὶ ταῖς ἐγγιζούσαις ἐορταῖς ἀνταποδίδει αὐτὰς με ἕνα ἐγκάρδιον ἀγάπης χαιρετισμὸν.

Παράπονα δεξιὰ, παράπονα ἀριστερά, διότι δὲν δημοσιεύω ὅλων τὰ χαιρετισμάτα· μὰ τί σᾶς πταίω ἐγώ, ὅταν σεῖς κάθε φορὰ μοῦ στέλλετε ἕνα γράμμα γεμάτο μόνον ἀπὸ ἀσπασμοὺς καὶ πληροφῆρας· σᾶς τὸ λέγω λοιπὸν ὅτι ἀπὸ τὸ Φυλλάδιον αὐτό, τὸ Ἄον τῆς δευτέρας ἐξαμηνίας δὲν θὰ δημοσιεύω περισσότερους

ΠΑΙΔΙΚΑΙ ΑΦΕΛΕΙΑΙ

Κατὰ τὸ μάθημα τῆς Βοτανικῆς ἡ Μουσωατὶς ἐρωτᾶται ὑπὸ τῆς διδασκαλίσης τῆς·

— Εἰς ποῖαν οἰκογένειαν ἀνήκει λοιπὸν ἡ μουσωατὶς; Καὶ ἐκεῖνη ἀφηρημένῃ·

— Δὲν δύναμαι νὰ σᾶς τὸ εἶπω δυνατὰ, κυρία, διότι θὰ προδώσω εἰς τὰς συμμαθητριάς μου τὸ ψευδώνυμόν μου.

Ἄρθος Καππάρεως.

Μετὰ τὴν ἀνάγνωσιν τῶν ἀνωτέρω ἡ Μουσωατὶς πρὸς τὴν συμμαθητριά τῆς, ἀμύητον εἰς τὰ τῆς ἀλληλογραφίας τοῦ «Παιδικῷ Κόσμῳ».

— Πῶς ἤθελα, καυμένη, νὰ μάθω αὐτὸ τὸ Ἄρθος τῆς Καππάρεως!

Καὶ ἐκεῖνη·
— Νὰ σοῦ δώσω τὴν Βοτανικὴν μου νὰ τὸ μελετήσῃς!

Κῆμα Στριμότος.

τῶν τριῶν ἀσπασμοὺς ἐνδὸς καὶ τοῦ αὐτοῦ φίλου μου. Τὸ ἀκοῦτε;— Εὐχαρίστως σὲ δέχομαι εἰς τὴν ἀλληλογραφίαν μου, Ἄνδόνι τοῦ Λυκείου. — Ὅχι, Ναῦτά μου, δὲν προσβάλλομαι, διότι μοὶ γράφεις εἰς ἐνίκον, προσβάλλομαι ὅμως, διότι με παρήκουσες καὶ ἠλλάξες τὸ ὄρατον ψευδώνυμόν σου· σοὶ ἀντεπεύχομαι διὰ τὰς ἐορτὰς τοῦ Πάσχα. — Δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία ὅτι δέχομαι καὶ σέ, Ὅρουτικὴ Ἄλνυ, εἰς τὴν ἀλληλογραφίαν μου, ἀφοῦ ὅλους τοὺς φίλους μου ἐδήλωσα ὅτι δέχομαι· θὰ μάθῃς βεβαίως πολὺ γρήγορα τί πρέπει νὰ κάμνῃς. — Καλῶς καὶ τοῦ Νῶε τὴν Περιοδεύσαν, ἥτις τόσῃ ἀγάπην μοὶ ἐκφράζει εἰς τὸ γράμμα τῆς· σοὶ ἀνταποδίδω τὴν ἀγάπην σου καὶ ἐλπίζω νὰ μοὶ γράψῃς συχνά. — Ἀγυρινέ, δὲν θὰ διακοπῇ ἡ τῶν φύλλων μου ἀποστολὴ· ἔλαβα καὶ τὰς λύσεις σου. — Μὰ, παιδί μου, διὰ νὰ μὴ σὲ ἀπαντήσω θὰ εἶπῃ ὅτι ἡ ἐπιστολὴ σου δὲν εἶχε τι, ἔχον ἀνάγκην ἀπαν-

τήσεως· ἂν μὲ ἠρώτασι, ἢ ἀνδιετίθαζες δι' ἐμοῦ πληροφορίαν τινὰ εἰς κανένα καὶ δὲν τοῦ τὴν ἀνεκοίνονα, θὰ εἶχες δίκαιον τότε νὰ παραπονεθῆς. — Σοὶ στέλλω τὸ 9ον Φυλλ. ἐκ δευτέρου, ἀγαπητέ μοι Ἐκτορὸς Τρόφης· γράφε μοι, παιδί μου, μὲ περισσότερο θάρρος, ὅπως εἰς ἕνα φίλον σου, εἰς ἕνα μεγαλειτέρον σου ἀδελφὸν καὶ ἐργάζου· τὸ πᾶν κατορθώνει ὁ ἐπιμελής! — Πολυμύχανε Ὀδυσσεῦ, αὐτὴν τὴν φορὰν παράπονον δὲν ἔχω· συμφωνεῖς, λέγεις, μετὰ τὸν Ἀδελφοῦς Ταχιντζῆ ὅτι ἀργὰ σᾶς ἐπισκέπτομαι· περιμένετε δὲ, νὰ μεγαλώσω ὀλίγον καὶ τότε θὰ δύναμαι νὰ τρέγω γρηγορώτερα. — Πανοῦργε Ὀδυσσεῦ, τὸ ἀνεκόδοτόν σου μὲ διεσκέδασεν ὅσον διὰ τοὺς συνδρομητὰς μου· πῶς, ἐπίστευες ὅτι μόνον οἱ ἐν τῇ ἀλληλογραφίᾳ φαινόμενοι ἦσαν ὅλοι; Τί λές, καλέ; — Σ' εὐχαριστῶ διὰ τὰς εὐχὰς σου, Μικρὸ Ἥρω· τὴν συνδρομὴν σου ἔλαβον. — Μὴ εἶσαι ἀνυπόμονος, ἀγαπητέ μοι Ὑπερήφανε Ἀργαῖε, θὰ δημοσιευθῶσι βεβαίως καὶ ἰδικαί σου ἀσκήσεις, μετὰ τὴν σειρὰν τῶν εἶνε δίκαιον, νομίζω. — Ὅχι δά, σοὶ ἀπήντησα ἐκλέξας τὸ ψευδώνυμον Φάρος τῆς Ἀνατολῆς· αὐτὸ ὑπέγραψα καὶ εἰς τὸ διηγήματά σου τώρα· μήπως δὲν ἔλαβες τὸ 12ον Φυλλάδιον; — Ὅχι σὲ ἐπιπλήξω, Μυωωατὶς, γίνεσαι κάποτε κακὴ πρὸς τὰς συμμαθητριάς σου... Ὅχι, δὲν λέγω εἰς τὸν Συμροπὸν τὰ συγχαρητήριά σου· δὲν ταιριάζει εἰς μικρὸ παιδί νὰ κρίνῃ καὶ νὰ συγχαίρῃ, διότι δὲν εἶνε συνήθως εἰς θέσιν νὰ κρίνῃ ἀσφαλῶς· τῷ λέγω λοιπὸν, ἂν θέλῃς, ὅτι τὸ ἀνάγνωσμά του σὲ ἔκαμε νὰ περάσῃς στιγμὰς τινὰς λίαν εὐχαρίστους καὶ νὰ νομίσῃς ὅτι ἦσο εἰς τὴν ὀν δύνασαι νὰ τῷ στείλῃς καὶ ἐν εὐχαριστῶ διὰ τὴν ἀπόλαυσιν μ' ἄννοεῖς; — Μὰ πῶς γίνετα αὐτό, ἀγαπητὴ μου Ἀθαναῖς Μακροχώρα; Εἰς τὸν Διαγωνισμὸν τῶν Ἀύσεων διεγωνίζεσο μετὰ τὴν Μεγάλην Τάξιν, τώρα μετὰ τὴν Μικράν; Δὲν ἔγινε καμμία σύγκυσις, διότι φυλάττω τὸ γράμμα σου ἐκεῖνο· ἂν τότε διεγωνίζετο καμμία μεγαλειτέρα σου ἀδελφῆ—καὶ εἶχε τὸ δικαίωμα—διὰτὶ νὰ μεταχειρισθῇ τὸ ἰδικόν σου ὄνομα, παιδί μου; — Ὅχι λάβω ὑπ' ὅσιν τὴν παράλησίν σου, ἀγαπητὸν Ταπεινὸν Ἴον. — Νεαρὸ Ἑλλῆν, δὲν ἐπίστευσα σὲ βεβαίω, εἰς τὴν περὶ ἀντιγραφῆς κατηγορίαν, παρετήρησα μάλιστα ὅτι ἔχων τὴν καλλίστην περὶ σοῦ ἰδέαν, μᾶλλον πιστεύω νὰ τὰ μετέφρασας ἀπὸ ξένον τι περιοδικὸν καὶ ὄχι νὰ τὰ ἀντέγραψας· ὠμίλησα γενικῶς ὅμως εἰς τοὺς φίλους μου, διότι πολλοὶ μοὶ στέλλουσιν ἀντιγεγραμμένα πράγματα. — Ἐστὶ βέβαια, Ἄρθος τοῦ Μεγάλου Ρεύματος, νὰ ἀναγνωρίζῃς τὸ λάθος σου καὶ νὰ προσπαθῆς νὰ μὴ τὸ ἐπαναλάβῃς καὶ νὰ ἰθῆς τότε πόσον θὰ προκόψῃς μίαν ἡμέραν· δὲν θέλουν ν' ἀναγνωρίσουν τὰ σφάλματά των οἱ ὑπερήφανοι καὶ δὲν προσπαθοῦν νὰ διορθωθοῦν οἱ ἀνόητοι· μὰ σὺ οὔτε τὸ ἐν εἶχε οὔτε τὸ ἄλλο, ὥστε προσπαθῆς καὶ δὲν θὰ μετανόησῃς! — Τελαμώνιε Αἴα, διὰτὶ, παιδί μου, ὅλα εἰς τὸ αὐτὸ χαρτὶ μοῦ τὰ γράφεις; Δὲν ἀνεγνώσας τοσάκις τὴν σχετικὴν μου σύστασιν; — Καὶ σὺ τὰ ἴδια, Γαλαξία (αὐτὸ σοῦ ἐξέλεξα ἐκ τῶν τριῶν). — Πταίεις σὺ, διότι τοῦ τὴν ἔδωκες τὴν λύσιν, ἀγαπητέ μοι Ἄρθοι Ἀχιλλεῦ! Σοῦ ἦτο τόσον εὐ-

κολον νὰ τῷ ἀρηθῆς τὴν σύμπραξιν σου εἰς μίαν ἀπάτην! Καὶ τώρα τὸν ἀσπάζεσαι; Δὲν τὰ ἐννοῶ αὐτὰ! — Ὅχι, τίποτε δὲν δέχομαι, Τυχοδιώκτη, ἀφοῦ δὲν μοῦ ἐφανέρωσες καὶ τὸ ἀληθινὸν σου ὄνομα· ἀνυπογράφους ἐπιστολάς δὲν λαμβάνω ὑπ' ὄσιν, τὸ εἶπα τοσάκις! — Ποῖός μοῦ ἐστειλε τὴν ἀπάντησίν σου εἰς τὸν Β' ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΝ χωρὶς νὰ μοῦ σημειώσῃ οὔτε τὸ ὄνομά του, οὔτε τίποτε; — Τί γίνεσαι ἀγαπητὴ μου Ἄνθρα Ἑλλῆς; Καὶ σὺ, Λευκὴ Περιοδεύσα καὶ ὁ Γλύπτης τῆς Τανάγρας καὶ ἡ Ἐαρινὴ Μυρδίνη καὶ ὁ Γενναῖος Λέοδιος; — Ἄχ, ἄχ, Κεραυνοδόλε Ζεῦ, εἰς ἐν χαρτὶ πάλιν ὅλα; Ὅχι σὲ μαλώσω! Αἱ σημεριναὶ ἀσκήσεις σου εἶνε καλαὶ. Ἡ Συδρομὴ τῆς β' ἐξαμηνίας ἐλήφθη· καὶ ἐν εὐγῆ· διότι συνεμορφώθη πρὸς τὰς συμβουλὰς μου καὶ δὲν ἠλλάξας ψευδώνυμον. — Ξένε τῆς Ἡπειροῦ, τί μοῦ ἐγένεσο τόσον καιρὸν; Γράφε μοι δὲ συχνότερα, ἀγαπητέ μοι! Ὡ, δὲν σοῦ χαλῶ τὸ χατῆρι, ἀγαπητὴ μου Ξανθοπλόκαμος Νηοῦτς καὶ δέχομαι αὐτὸ σου τὸ ψευδώνυμον. Τώρα, ποῦ ἔχετε διακοπὰς πιστεύω νὰ μοὶ γράψῃς περισσότερον διὰ τὰ ἄλλα ἐνδιαφέροντα τῆς ἐπιστολῆς σου δὲν σοὶ ἀπαντῶ τίποτε, διὰ νὰ μὴ σὲ προδώσω... αἶ, τί λέγεις; Τὰ συγχαρητήριά μου ὅμως, διότι τὰ ἔμαθα ὅλα ἐκτενεστάτα· ἐπίσης καὶ διὰ τοὺς βλαβούς σου, καὶ πιστεύω νὰ φθάσῃς συντόμως ὅπου ἐπιθυμεῖς, διότι φαίνεσαι φιλότιμος καὶ φιλόπονος κόρη. — Ἀγαπητοὶ μοι Ἀδελφοὶ Ταχιντζῆ, ἔλαβα τὸν φάκελλόν σας καὶ σᾶς στέλλω δύο χαιρετισμοὺς μου ἐγκαρδίους. — Καλέ, τί ἔπαθαν αἱ Ζαπτιδες αὐτὴν τὴν φορὰν; Λύσεις καὶ μόνον λύσεις! Ἄ, θὰ θυμώσω, ἂν ἡ τεμπελία τῶν διακοπῶν παραταθῇ.....

Πολὺ ἤθελα νὰ προκηρῶσω Τρίτον Διαγωνισμὸν ἀπὸ αὐτὸ τὸ φύλλον, ἀλλὰ δὲν ἔχω χρόνον σήμερον· ἐτοιμασθῆτε διὰ τὸ προσεγὲς Φυλλάδιον, εἰς τὸ ὅσον θὰ γνωρίσητε τὰ ἀποτελέσματα τοῦ Πρώτου μας Διαγωνισμοῦ· φαντάζομαι τὴν ἀνυπομονησίαν ὅσων ἔλαβον μέρος εἰς αὐτόν!

Τὸ Ἄνδόνι τοῦ Λυκείου ἀσπάζεται τὸν Ἄνδρον Ἀχιλλεῖα, τὸν Ναύαρχον τοῦ Βοδπόρου καὶ τὸ Παπλωματάκι τοῦ Καδύκιοι.— Ὁ Ἀγυρινὸς ἀσπάζεται τὸν Ἀριστείδην Παπαδόπουλον, τὸν Δαφνοδεφεῖ Ἀπόλλωνα καὶ τὸν Νεαρὸν Ἑλλῆνα. — Ὁ Πολυμύχανε Ὀδυσσεῦς ἀσπάζεται τὸν Δαφνοδεφεῖ Ἀπόλλωνα καὶ τὸ Ἄνδόνι τοῦ Λυκείου. — Ὁ Μικρὸς Ἥρωσ ἀσπάζεται τοὺς Ἀδελφοὺς Ταχιντζῆ, τὸν Φωτοδόλον Ἥλιον καὶ τὸν Ν. Ἐκιντζῆν. — Ἡ Μυωωατὶς λυπεῖται διότι ἐπιθυμοῦσα ν' ἀλλάξῃ ψευδώνυμον δὲν δύναται νὰ εἶπῃ εἰς κανένα τ' ἀρχικὰ τῆς. Ἀσπάζεται δὲ τὴν Ζαπτιδα, Ποιμενικὴν Φλογέραν καὶ Ἐαρινὴν Μυρδίνην. — Ὁ Ἄνδρον Ἀχιλλεῖος ἀσπάζεται τὸ Παπλωματάκι τοῦ Καδύκιοι, τὸν Ναύαρχον τοῦ Βοδπόρου καὶ τὸν Φωτοδόλον Ἥλιον, τοῦ ὁποῖου ζητεῖ τὰ ἀρχικὰ. — Ἡ Ἐαρινὴ Μυρδίνη ἀντασπάζεται τὴν Ἑλληνικὴν Ἀκτὴν, ἧς ζητεῖ τὰ ἀρχικὰ καὶ τότε κι' ἐκεῖνη εἶνε πρόθυμος νὰ φανερώσῃ τὸ ὄνομά της ὀλόκληρον. Ἀσπάζεται δὲ καὶ τὰς Συμπληγάδας.

ΓΥΜΝΑΣΤΙΚΗ ΤΟΥ ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ

124. Αίνιγμα.

Ἐκ συλλαβῶν συνίσταται τριῶν τὸ ὄνομά μου· Ἄν θὰ μετρήσης θὰ εὕρῃς ἐπτά τὰ γράμματα μου. Εἰς γεῖρας δὲ θεοῦ τινος θὰ μ' εὕρῃς ἂν ζητήσης, ἀλλ' ἄθικτον τὸ ὄλον μου, ὧ φίλε, νὰ ἀφήσης. Ἄν δὲ τὴν πρώτην συλλαβὴν ζητήσης ν' ἀκριρέσης καὶ ἄντ' αὐτῆς ἐν ᾧ ψιλὸν θελήσης νὰ προσθέσης Τότε ζῶον θὰ σημαίνω. νὰ μὲ λύσης περιμένω. Κεραυνοδόλος Ζεὺς.

125. Συλλαβόγριφος.

Τὸ πρῶτον εἶνε γράμμα, τὸ ἄλλο ἔρωτᾷ τὸ ὄλον εἶνε δένδρον ἅπ' τὰ πολὺ γνωστά, Ἄρθος Καππάρεως.

126. Στοιχειόγριφος.

Τροφῆς ἐν εἶδος τάρσεικόν μου Πόλις γωστή σοι τὸ θηλυκόν μου. Μουσωτίς

127. Ἀκροστοιχίς.

Τὰ ἀρχικὰ τῶν ζητουμένων λέξεων νὰποτελέσωσι τὸ ὄνομα σοφοῦ ἀρχαίου. 1. Ὀρυκτόν.—2. Πόλις Ἀσίας.—3. Στρατηγὸς Ἀθηναίων.—4. Ἀστερισμός.—5. Τύραννος πόλεως Ἑλληνικῆς. Ἀνδρείος Ἀχιλλεύς.

128. Διπλῆ ἀκροστοιχίς.

Τὰ ἀρχικὰ γράμματα τῶν ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦσιν ὄνομα νήσου· τὰ δὲ δευτέρα ἄλλην νῆσον. 1. Ρῆτωρ.—2. Νῆσος τοῦ Αἰγαίου.—3. Ποταμὸς Ἀμερικῆς.—4. Στρατηγὸς Ἀθηναίων.—Ἀρχαῖος ποιητής. Ναύτης.

129. Ἀσθήρ.

• • • • • Ν' ἀντικατασταθῶσιν αἱ σιγμαὶ διὰ γραμμάτων, ὥστε καθέτω; καὶ ὀρίζον- τίως ν' ἀνκινώτικηται νῆ- σος καὶ πιδιάς, διαγωνίως; δὲ ἦρος; καὶ τύρηνος. Νικηφόρος Ἄρης.

130. Τρίγωνον.

Νὰ σχηματισθῇ διὰ τῶν γραμμάτων α α ι ε λ ξ ξ ο ο π σ υ υ ω τρίγωνον, τοῦ ὁποῦ ἢ βίαις ν' ἀπο- τελεῖται ἐκ 5 γραμμάτων. Ἐργατικὴ Μέλισσα.

131. Ἑλληποδύφωνον.

Οσε—ει—ια. Ναύαρχος τοῦ Βοσπόρου.

132. Φωνηεντόλιπον.

* —πδ—ν—μν—τς—τχς—κςμς—στ—ν—δ— τς—τχς—κτφγ. Ροδοδάκτυλος Ἡώς.

ΛΥΣΕΙΣ τοῦ 8ου — τοῦ 12ου Φυλλαδίου.

- 70. Λαμῖα, Λάμιον.—71. Πόλος, πῶλος.—72. Πῦρ—73. Κῶον.—74. Γ Δ Ρ Α 75—78 Δών, Ἰθρη, Ἄρνος.—79. Δ Γ Α Σ ΣΥΡΟΣ (Σωκράτης, Ἰαίνα, Ρύν- Ρ Α Κ Η δακος, Ὀμηρος, Σινώπη). Α Σ Η Ρ 80. Ω Ρ Α Ι Ο Σ 81. Θ Ρ Ο Δ Ο Ν Χ Η Ν Ρ Ο Δ Η Σ Κ Υ Β Ο Σ Ι Ο Σ Ο Υ Ρ Α Ν Ι Α Ο Ν Α Γ Η Σ Ι Λ Α Ο Σ Σ 82. Εὐχαὶ γονέων στηρίζουσι θεμέλια οἴκου.—83. Κασίπεια.—84. Πάρις, Πάρος.—85. Κισσός,

- Ἰσσός.—86. ΣΕΡΡΑΙ (Ἰσσός. Ἐσπερος. ἩΡα, Κύρος, ἘκΑθη, Ἰαίς).—87. Οὔτις, δοῦλος, Μουσαῖος, γαῦρος. (Ἡ ἀνταλλαγὴ γίνεται διὰ τοῦ ου).—88. Π Ο Υ Σ 89. Κ Λ Ε Ι Ω Ο Υ Σ Π Ο Ρ Ο Σ Γ Σ Α Ι Ν Ο Σ Σ Π Ο Ρ Ο Σ 90. Δρῦς, ὄς.—91. Ἄρτος, Ἄ- Ν Ι Ν Ο Σ ρατος.—92. Κῦρος, Σῦρος.—93. Ἀθηνᾶ.—94. Κοῦβη, Ἴος, Ἰάβη.—95—98. Κ Ι Ω Ν Ι Ν Α Ν Ν 99. Μὲ ἀετοῦ πτερὰ ταχὺς παρέρχεται ὁ χρόνος, ὅταν ἡμέρας εὐτυχεῖς συμπαράσῃ ἀπόνως. Ὅταν μὲς δέρη συμφορά, ὅταν μὲς πλήττουν πόνοι, τότε ἀποβάλλει τὰ πτερὰ καὶ γίνεται χελώνη!

- 100. Η α πα κ 101. Δ Α Σ Σ χ α ν Ε Η Ι Ο Ι α ν ν Α Μ Δ Τ Ο Ρ Θ Ι Α Μ Υ Κ Η Ν Α Ι Δ ν ε β Ι Μ Ψ Τ Ο α ι α Ν Δ Ο Ρ Σ ι α ς Ω Α Σ Α 102. Θ Α Β Ω Ρ 103. Μή μου τοὺς κύ- κλους τάραττε.—104. Δ Δ Α Ν Α Η Ἀκατάστατα.—105. Η Ι Ο Μ Μικρὰ πολλαίς ἡδονῇ Σ Υ Ρ Ο Σ Ε μεγάλην λύπην τίκει. Κ Ρ —106. Ἡ ὀπακοῆ εἶνε Η Λ Ε Ι Α θεῖα ἀρετὴ—107. Τὸ γράμμα Σ.—108. Ρῆμα, χρῆμα.—109. ΜΑΔΡΙΤΗ (Μήδεια, Ἀδμητος, Δημοσθένης, Ρόδος, Ἰταλία, Ταῶς, Ἡρακλῆς.—110. ΕΛΛΑΣ (Ἐσπερος, Ἀπόλλων, Ἰμαλίς, Ἀναφη, Μυρσίνη—111. Νεαρός, ἐντός, νέος, Κινέας. (Ἡ ἀνταλλαγὴ διὰ τῶν γραμμάτων ε ν). 112. Σ Α 113. Αἶθρα, Μᾶρα, Σῦγχρος, Α Α Π Ρῆος, Ἄλτις, Ἄγαρ, ἄρμα, Κ Ι Μ Ω Ν ἀνά.—114. Ἰέρεια—115. Ρ Ι Ο Ὁ χάρτης.—116. Ὀνος, φθό- Ε Α Σ νος.—117. ΜΟΙΡΑ (Μῆρις, Ὀδυσσεύς, Ἰοδάτης, Ρῆσος, Ἀλέξανδρος).

- 118. Ι Ρ Ι Σ 119. Ν Α Β Ι Σ Ρ Ι Σ Μ Ε Λ Η Σ Ι Σ Δ Ε Κ Α Ν Σ Κ Ω Μ Ο Σ Π Ε Ρ Σ Α Ο Υ Α 120. Μ Ε Σ Σ Η Ν Η Δ Ε Ω Ν Ε Φ Ω Ν Η Γ Α Ν Η Ρ Σ 122. Σ Α Μ Ο Σ Γ Υ Ρ Ο Σ Γ Α Ι Ρ Ο Ρ Α Ρ Τ Ο Σ Ι Ο Α Σ Π Ι Σ

2	9	4
7	5	3
6	1	8

Ἐπεύθυνος Κ. ΒΛΟΥΣΟΣ.